

Phần 16

Chương 71

- **C**ậu đã có Hoàng Nam suốt thời gian qua rồi, vậy hãy nhường anh ấy cho mình. Làm ơn đừng đưa anh ấy đến trước mặt mình, rồi một lúc nào đó lại cướp về, có được không?

Minh Thư ngược lên, ánh mắt Dị Hiền khẩn khoản, giọng điệu cầu xin tha thiết. Trong đáy mắt, một giọt nước mắt rơi từ lúc nào không hay.

Một cảm xúc dâng trào lên trong trái tim, nó xen giữa cảm giác trống vắng khắc khoải một nỗi niềm thương cảm sâu sắc. Minh Thư chậm chậm nhắm mắt, cô gật đầu, một cái gật nhẹ nhưng mang đầy sự khẳng định chắc chắn.

Nụ cười tươi rói nở ra trên gương mặt Dị Hiền.

- Cảm ơn cậu rất nhiều!

Bàn tay nhanh chóng rút về, Dị Hiền lục tìm trong túi xách, lấy ra một thứ, đặt lên bàn.

- Thiệp mời đã được gửi đi khắp nơi rồi, nhưng mình vẫn còn giữ lại một tấm, mang đến cho cậu. Những người cần mời đã lên danh sách cả rồi, mình nghĩ nếu có cậu đến chung vui... Tất nhiên là nếu cậu không đến cũng không sao...

Liếc nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường, Dị Hiền vội đẩy ghế đứng dậy.

- Cũng muộn rồi, mình phải về xem còn việc gì nữa không. Mình đi đây, tạm biệt cậu, Minh Thư.

Rồi như đang rất vội vàng, Dị Hiền khoác túi lên vai, bước ra cửa như chạy. Cánh cửa đóng sập lại, không gian lặng thinh chỉ còn lại Minh Thư vẫn ngồi im lìm trên ghế, từ lúc Dị Hiền lấy ra chiếc thiệp vẫn không có phản ứng gì.

Một nụ cười nửa buồn bã, nửa nhạt nhẽo thoáng qua khóe môi. Minh Thư chợt nghĩ rằng, Dị Hiền, cô ấy xuất hiện ở đây, rốt cuộc cũng chỉ là muốn quăng vào mặt cô tấm thiệp đính hôn ấy, để cho cô thấy được thứ hạnh phúc đang treo lơ lửng trên đầu, và đe dọa cô không được làm hại đến nó.

Tấm thiệp màu hồng phấn nằm yên lặng trên bàn. Dây kim tuyến lấp lánh buộc hờ bên trên trong không gian lặng lẽ tỏa sáng. Minh Thư nhấc nó lên. Cô mở ra, bên trong, từng dòng chữ viết bằng bút máy nằm nghiêng nghiêng. Nét chữ mảnh, nhỏ, mềm mại.

Đây không phải chữ của Kelvin.

Một cuộc điện thoại được bắt đầu. Và ngay sau đó đường dây bên kia đã có người bắt máy. Chỉ đợi có vậy Minh Thư chỉ nói một câu.

- Bác sĩ à, cháu đồng ý. Nhưng bác đừng nói với ai về việc này?

- Em hận anh lắm phải không. Tiếng của Kelvin lạnh lùng hỏi Minh Thư khi hai người cùng nhau nói chuyện.

Sở dĩ có cuộc gặp gỡ này là do Minh Thư hận gặp anh.

- Không. Minh Thư cười nhạt.

- Tại sao lại không hận anh. Kelvin nhìn thẳng vào đôi mắt của Minh Thư, nhưng dường như càng nhìn vào đôi mắt ấy anh càng cảm thấy có lỗi với cô nhiều hơn.

- Vì em đã từng nói với anh rằng. Nếu thật sự có một ngày anh nói lời chia tay thì em sẽ mỉm cười đưa tay chào tạm biệt và chúc anh hạnh phúc. Vậy nên em sẽ tôn trọng quyết định của anh và em không có quyền gì để hận anh cả.

Kelvin chợt cảm thấy tim mình đã rạn nứt từ bao giờ.

- Vậy nên anh nhất định sẽ phải sống cho thật hạnh phúc.

Vì yêu anh nên cô sẽ làm mọi điều để anh được hạnh phúc...

- Minh Thư. Kelvin gọi tên cô.

- Anh không cần nói gì cả. Chỉ cần hứa với em rằng anh nhất định sẽ sống thật tốt và hạnh phúc. Dịu Hiền là cô gái tốt, là mối tình đầu của anh vậy nên dù có chuyện gì đi nữa thì anh cũng không được bỏ rơi cô ấy. Không có anh em vẫn cố gắng sống tốt nhưng cô ấy thì khác, không có anh cô ấy sẽ không thể sống được đâu. Minh Thư vẫn luôn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt Kelvin.

Nhưng đằng sau cái khuôn mặt đang cố hữu tỏ ra mạnh mẽ ấy lại yếu đuối hơn ai hết.

- Còn em. Anh lãnh đạm hỏi lại cô.

- Nhất định em sẽ sống tốt, thật tốt. Nơi khác môi Minh Thư như kéo giãn sang hai bên hình thành một nụ cười.

Cô luôn muốn tỏ ra mình thật mạnh mẽ với anh vì dù sao cô luôn muốn mình để lại trong anh những hình ảnh đẹp nhất.

- Thật chứ, anh vẫn cố gắng lặp lại câu hỏi đó vì anh cũng đã đoán được câu trả lời mà cô luôn muốn dối anh rồi.

- Thật. Cô đáp chắc nịch.

Người ta vẫn thường nói chia tay là sự bắt đầu.

Chia tay chỉ là bắt đầu cho một sự khởi đầu mới.

Có người bảo chia tay là khoảnh khắc nặng nề nhất của cuộc đời, nhất là chia tay người mình yêu thương.

Nhưng nếu chia tay là sự giải thoát cho cả hai thì tại sao không chia tay, để bắt đầu cuộc sống mới.

Minh Thư thật sự không giỏi khi che giấu trước mắt anh.

“Minh Thư.”

Cái tên gọi lên biết bao kỉ niệm.

“Tại sao anh lại yêu em nhiều đến như vậy?”

Khóe môi Kelvin vô thức nhếch lên mỉm cười.

- Tạm biệt. Minh Thư đưa tay lên chào tạm biệt anh rồi lại quay gót chân của mình bước vào bên trong.

Nhưng chỉ bước được vài bước thì đôi chân của cô đã vô thức bị một vòng tay của ai đó giữ lấy cơ thể mình lại khiến cho đôi chân của cô không thể cử động được nữa.

Sự thật thì cô vẫn luyến tiếc cái cảm giác này.

Dù là khoảng cách ngắn nhất thì cô cũng không thể nhích thêm được bước nào... và cô cũng không thể nói dối rằng cô không muốn được cảm nhận lại cái cảm giác này từ anh.

Bởi vòng tay này, hơi ấm này, mùi thơm từ cơ thể này, tất cả đều đã được cô ghi vào tiềm thức và nhớ mãi.

Phải chăng cô đang lưu luyến tình cảm từ anh.

Cho anh một lần ôm từ phía sau.

Để anh cảm nhận những suy tư trong lòng.

Cho anh một lần đứng sau lưng em.

Để níu giữ yêu thương còn đây.

Cho anh một lần hôn lên làn tóc em.

Để những kỉ niệm mãi in sâu trong tim này.

Để em biết anh yêu em như thế nào.

Nơi góc khuất nào đó lại có một cô gái đang chảy nước mắt nhìn hai người.

Thiên Bảo nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm nồng nàn. Nhất là khi trên vông mạc in hình người con gái anh yêu. Anh dần dần tiến khuôn mặt lại gần cô, hơi thở Nhã Kỳ cũng nhẹ nhẹ, trong mắt cô chỉ nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của anh và một vài vì tinh tú thấp sáng thêm cho khuôn mặt ấy, trước khi anh cúi sát vào mặt cô và che lấp đi thứ ánh sáng tinh khôi.

Nhã Kỳ nhắm mắt lại...

Hơi thở nhẹ...

Nhè nhẹ...

Anh cúi xuống...

Môi hai người chỉ còn cách nhau một khoảng ngắn...

5cm...

4cm...

3cm...

2cm...

Và trước khi đôi môi hai người kịp đến với nhau chia sẻ vị ngọt...

“Tít... tít... tít....”

Là chiếc điện thoại trong túi quần Thiên Bảo.

Nhã Kỳ mở bừng mắt, đôi mắt màu xám tro trong veo thuần khiết, cô đẩy nhẹ anh ra, quay mặt đi.

Thiên Bảo chớp chớp mắt, khoe môi nở một nụ cười thú vị, anh từ từ rút điện thoại trong túi ra, là Gia Huy.

Và vô tình Gia Huy trở thành vật trút giận cho Thiên Bảo.

“Tại sao lúc nào không gọi mà gọi ngay lúc này”. Thiên Bảo nghĩ thầm.

- Nam con ngồi xuống đây nói chuyện với mẹ. Bà Vương lên giọng khi thấy Kelvin vừa về đến nhà.

- Chuyện gì vậy. Anh lạnh lùng nói nhưng ánh mắt thì vô hồn nhìn mẹ mình.

- Lúc này con đi đâu.

- Nếu mẹ chỉ muốn hỏi những chuyện vớ vẩn đó thì con không muốn nghe đâu. Con mệt rồi, con đi nghỉ đây. Nói rồi Kelvin nhanh chóng đứng dậy toan bước đi lên phòng.

Nhưng.

“Roẹt.”

Một sấp ảnh nhanh chóng được lia xuống mặt bàn của bộ sofa. Và cũng chính những bức hình này làm cho đôi chân của anh phải đứng hình lại.

Không thể bước thêm được bước nào, anh đứng khựng lại cúi xuống đưa tay nhặt một tấm ảnh trong rất nhiều tấm kia lên.

Hình ảnh của một chàng trai và một cô gái đang ôm nhau đập vào mắt anh và cũng không quá khó khăn khi anh nhận ra được người trong hình là ai.

Vương Hoàng Nam và Nguyễn Minh Thư.

- Mẹ cho người theo dõi con. Ánh mắt anh nhìn mẹ mình đầy căm phẫn.

- Mẹ chỉ muốn cho con biết rằng một khi con đã quyết định chọn ai thì buộc con phải quên người còn lại đi. Mẹ anh vẫn điềm tĩnh.

- Những chuyện cần làm thì con cũng đã làm rồi. Kể cả việc kết hôn với Dịu Hiền con cũng đã chấp nhận để có thể hoàn thành tâm nguyện của cô ấy, liệu như vậy vẫn chưa đủ à. Kelvin không thể kiềm chế con tức giận của mình nữa.

- Mẹ muốn con phải phân minh không được lưỡng lự như vậy.

- Chẳng lẽ suốt thời gian qua con làm tất cả cũng chưa hài lòng mẹ, lúc nào mẹ cũng không cho phép con được sai sót bất cứ thứ gì, luôn muốn con hoàn hảo. Đến cả việc hạnh phúc của bản thân con cũng đã chấp nhận kết hôn vì muốn hoàn thành tâm nguyện của Dịu Hiền. Nhưng mẹ có bao giờ thử đặt mình vào vị trí của con để có thể cảm nhận hết mọi áp lực mà con đang chịu đựng, đang nỗ lực hết sức để có thể làm hài lòng mẹ chưa.

Những gì chất chứa trong thời gian qua đều được Kelvin trút hết ra một lượt và đến mẹ anh cũng không ngờ rằng cuộc sống mà bà đang muốn tốt cho anh lại trở nên tồi tệ với anh như vậy.

Nghe con mình nói như vậy bà chợt cảm thấy mình thật vô tâm.

Kelvin nhanh chóng trở về phòng khi nói với mẹ mình những lời đó...

Tiếng thủy tinh thay nhau được ai đó đập một cách rất tàn nhẫn vào tường...

Thoáng chốc căn phòng ngăn nắp của anh giờ đây đã trở thành một căn phòng bừa bộn cùng những mảnh vỡ thủy tinh như nát vụn được quăng đi hết mọi nơi trong các góc ngách của căn phòng.

Căn phòng bỗng chốc trở nên trống trải và đúng hơn là không còn thứ gì để cho anh đập nữa nên mới im lặng như vậy.

Phía bên ngoài ai cũng hoảng hốt khi nghe những tiếng động đó được phát ra từ căn phòng của anh.

Và có lẽ đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Kelvin có thái độ như thế này.

Đôi chân khụy xuống, nước mắt tuôn trào.

Kelvin đưa hai tay ôm lấy hai tai mình để anh có thể sẽ không nghe được những âm thanh bên ngoài, để anh có thể suy nghĩ lại mọi chuyện và bình tĩnh hơn.

“Minh Thư.”

Cái tên ấy sao lại khiến anh đau lòng đến như vậy.

Dường như những lời nói lúc nãy của Minh Thư vẫn còn vang vọng ở đâu đó bên tai anh.

Chợt nơi khoe môi anh kéo giãn sang một bên hình thành một cử chỉ rất đỗi quen thuộc. Mĩa mai chính mình.

- Không có em liệu anh có thể sống hạnh phúc không?

Hình ảnh tiêu tụy của anh lúc này đây lại khiến cho một cô gái khác cảm thấy tê tái nơi đáy lòng.

“Em phải buông tay thôi.”

Ngày 18 tháng 11.

Hôm nay, là ngày đính hôn của Kelvin và Dịu Hiền.

Tiệc đính hôn được tổ chức vào buổi tối, nhưng ngay từ ban ngày, khách sạn Lê Dung đã tập nập các vị khách ra vào. Hôm nay, Vương gia bao trọn cả khách sạn để tổ chức lễ đính hôn cho Thiếu gia và Tiểu thư của hai tập đoàn cùng là bạn bè với nhau. Trên thương trường, tiếng tăm của Vương Gia và Đặng Gia vang xa không kể xiết, cho nên khi được nghe nói đến lễ đính hôn của con cái hai nhà, không ai bảo ai cũng đều nhanh chóng thu xếp công việc đến dự. Trước là để chia vui, sau là để kết tình thâm giao.

Chương 72

Tối.

Hơi liếc nhìn Minh Thư, Thiên Bảo hai tay đút túi, giọng nói trầm xuống.

- Em có muốn đến không?

Minh Thư từ từ ngược lên, trong đôi mắt xam xám của cô, anh thấy được sự đờ đẫn mệt mỏi.

Muốn đến không ư?

Biết trả lời sao bây giờ, cô một nửa muốn đến, một nửa không. Lý trí mách bảo cô không nên đến để tự làm đau chính mình, không nên đến để làm kẻ dư thừa, không nên đến để hủy hoại chút kiêu ngạo còn sót lại của bản thân. Nhưng một nửa khác lại nằng nặc muốn cô đi, muốn nhìn thấy anh, muốn nhìn thấy quyết định của anh và lối đi anh chọn.

- Em sẽ đi.

- Minh Thư, chị nghĩ em nên ở nhà. Nhã Kim vẫn sợ Minh Thư không chịu đựng nổi cú sốc này.

Còn nỗi đau nào hơn khi thấy người mình yêu tay trong tay hạnh phúc với người khác.

- Em sẽ đi. Minh Thư nói chắc nịch như để trấn an mọi người.

Mọi người định can ngăn Minh Thư vì ai cũng có thể hiểu rằng lúc Minh Thư nhìn thấy Kelvin hạnh phúc cô sẽ rất đau lòng nhưng xem ra Minh Thư vẫn muốn đến đó nên Thiên Bảo ra hiệu cho mọi người tôn trọng quyết định của cô.

Năm con người cùng nhau bước vào trong đại sảnh của buổi tiệc đính hôn. Thỉnh thoảng lại có những cái cúi chào của mọi người nhận ra được sự hiện diện của người.

Đa số mọi người phải cúi chào họ vì ít nhất họ cũng phải nể cái danh tiếng của những tập đoàn này.

Thiên Bảo cố tình chọn cho Minh Thư một chỗ khuất để Minh Thư có thể tránh được những hình ảnh của Kelvin và Dịu Hiền.

Tất cả mọi người chuẩn bị vào bên trong để nhường chỗ lại cho cặp đôi sắp cưới.

ĐÃ ĐẾN GIỜ XIN MỜI MỌI NGƯỜI TIẾN VỀ CHỖ NGỒI PHÍA BÊN TRONG ĐỂ ĐÓN CHÀO SỰ XUẤT HIỆN CỦA CÔ DÂU, CHÚ RÊ, HAI NHÂN VẬT CHÍNH CỦA BUỔI LỄ NGÀY HÔM NAY. Tiếng của một người thanh niên trẻ vang lên. Và câu nói đó vừa dứt mọi người đã nhanh chóng tiến sâu vào bên trong.

XIN MỜI CHÚ RÊ.

Hình ảnh của một chàng trai với khuôn mặt tuấn mỹ nhưng lúc này anh lại lạnh lùng đến đáng sợ. Anh đang bước từng bước chân của mình lên khán đài để chuẩn bị thực hiện một nghi lễ rất quan trọng trong cuộc đời của mình.

Phía bên dưới lại rộ lên những lời bàn ra tiếng vào về vẻ đẹp của chàng trai này.

XIN MỜI CÔ DÂU.

Và trên chiếc thảm màu đỏ bây giờ là hình ảnh của ông Đặng Dương đang nắm lấy tay con gái bước vào trong để có thể trao bàn tay của con gái mình cho một người khác với hy vọng rằng anh sẽ thay ông chăm sóc cho cô.

Tuy chỉ là lễ đính hôn nhưng họ lại tổ chức rất giống với phong tục kết hôn.

Đôi mắt Kelvin lại khắc khoải một nỗi buồn khó có thể diễn tả được.

Dịu Hiền hôm nay thật lộng lẫy với chiếc áo cưới màu trắng. Nhìn cô trông thật thanh tao và quyến rũ biết bao.

Cô thoáng nở nụ cười hạnh phúc nhìn anh.

Ông Đặng Dương nhẹ nhàng trao tay con gái mình cho anh. Đáp lại Kelvin đưa tay ra và đón lấy tay cô từ ông.

TRƯỚC KHI HAI NGƯỜI ĐẾN VỚI HÔN NHÂN XIN HAI NGƯỜI HÃY HỨA NHỮNG ĐIỀU SAU.

- Cô dâu Đặng Dịu Hiền cô có...

Câu nói của vị đức cha lại phải dừng lại khi nghe Dịu Hiền ra vẻ hành động đó.

Và tất cả vẻ sau của câu nói đó lại được vị sơ nuốt vào trong.

- Con xin hủy cuộc hôn nhân này. Dịu Hiền quay xuống phía bên dưới. Cô như đang rất nghiêm túc.

- Ba, mẹ, hai bác, anh... con xin lỗi tất cả mọi người vì đã để mọi chuyện đi quá xa như vậy.

- Dịu Hiền con làm gì vậy? Mẹ của Dịu Hiền vội vàng lên tiếng khi nghe con mình nói những lời này.

Và bên dưới lại có những tiếng nói bàn luận sôi nổi về chuyện này lại vang lên.

Kelvin nhìn cô đầy vẻ khó hiểu. Đây chẳng phải là điều mà cô mong muốn đấy ư? Thế nhưng tại sao khi ước muốn đó gần đạt được rồi thì cô lại trở nên như vậy.

- Dịu Hiền! Kelvin khẽ gọi tên cô như muốn nhắc nhở với cô rằng cuộc hôn nhân này anh và cô đã phải đánh đổi rất nhiều nhưng tại sao khi đứng trước khán đài này cô lại như vậy.

Rốt cuộc thì câu chuyện hôn nhân của hai người là như thế nào đây.

- Hai đứa đó làm cái quái gì vậy? Gia Huy và mọi người không khỏi thắc mắc.

- Mà Minh Thư đâu rồi? Thiên Bảo chợt nhận thấy sự thiếu vắng của Minh Thư.

- Minh Thư nói là cô ấy đi vệ sinh như này giờ cũng lâu rồi! Nhã Kỳ nhớ lại lúc này.

Quay trở về nơi làm lễ của Dịu Hiền và Kelvin...

- Hoàng Nam em xin lỗi anh, xin lỗi vì đã để mọi chuyện đi quá xa như vậy. Cứ ngỡ rằng lúc em quay trở về chúng ta sẽ lại như xưa nhưng ai mà nói trước được điều gì hả anh. Lúc mất anh em đã rất buồn, vậy nên em tìm mọi cách để có được anh. Nhưng khi đã có được anh rồi em chợt nhận ra rằng em chỉ có được thân xác của anh mà thôi, còn trái tim anh, suy nghĩ và những cảm xúc của anh đã thuộc về một người con gái khác. Em đã từng ước rằng sẽ được mặc áo cưới và cùng anh đi trên thánh đường. Và đến bây giờ thì ước nguyện của em rốt cuộc thì cũng đã hoàn thành được rồi, vậy nên đã đến lúc em phải buông tay thôi.

Lần này Dịu Hiền lại không khóc mà cô còn mỉm cười nhìn Kelvin nhưng đôi mắt cô từ lúc nào lại có những giọt nước đọng lại rồi. Giọng nói cũng bắt đầu khan đặc lại.

- Em... Kelvin thật sự cũng không biết phải nói gì với cô vào thời điểm này nữa. Nước mắt anh thật sự đã rơi xuống rồi.

Hành động này của cô anh thật sự không thể nghĩ đến.

Cô đã yêu anh rất nhiều cơ mà.

Cô đã phải đánh đổi rất nhiều để có được anh cơ mà.

Tại sao cô lại buông tay anh một cách dễ dàng như vậy.

Anh bước đến đôi môi không nhắc nổi lên một lời nào, khẽ ôm cô vào lòng trước sự chứng kiến của rất nhiều người và kèm theo đó là rất nhiều lời bàn luận sôi nổi và những hình ảnh của phóng viên nhà báo thay phiên nhau chụp.

Những ánh mắt đồng cảm lại chợt ủa đến trong Thiên Bảo, Gia Huy, Nhã Kim, Nhã Kỳ.

- Dịu Hiền, xin lỗi em. Kelvin thì thâm vào tai cô.

Vài giọt nước mắt của cô lại rơi xuống trên vai anh, nó như thâm qua vai anh và khiến cho anh lại có cảm giác gì đó lạnh lạnh nơi vai mình.

Đôi mắt bắt đầu sụp xuống, đôi tay buông thõng ra không còn một chút sức lực nào. Cô dựa vào anh để tìm lại một chút cảm giác gì đó. Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng cô được anh ôm vào lòng như vậy.

Bên dưới cũng chỉ còn lại những ánh mắt chan chứa đầy sự nuối tiếc nhìn hai người.

- Dịu Hiền, em sao vậy. Tỉnh lại đi.

Tiếng nói hốt hoảng của Kelvin chợt vang lên khi anh rời cô ra thì thấy người cô trở nên tái nhợt đi. Hơi lạnh từ người cô lại phảng phất trong anh.

Mọi người càng hốt hoảng hơn khi thấy hình ảnh Kelvin đang lo sợ vồ vào má cô, miệng thì không ngừng nói lớn.

- Dịu Hiền, em đừng làm anh sợ. Tỉnh lại đi.

Bố mẹ và những người thân khác nhanh chóng chạy lên khi thấy con gái mình như vậy.

- Tỉnh lại đi con.

“Hú”, “hú”.

Tiếng còi cấp cứu nhanh chóng được vang lên...

Chương 73

BỆNH VIỆN.

- Bác sĩ, con tôi sao rồi? Ba mẹ Dịu Hiền và Kelvin nhanh chóng chạy đến hỏi thăm ông bác sĩ sau một hồi kiểm tra cho Dịu Hiền.

- Bệnh của cô ấy bây giờ đã nghiêm trọng hơn rồi. Phải ghép gan thì cô ấy mới có thể sống được. Ông bác sĩ chau mày nói.

- Không có gan thì phải làm sao đây... Mẹ Dịu Hiền gần như ngất xỉu. Bà như không còn một chút sức lực nào cả.

- Bây giờ chúng tôi phải làm gì đây? Lúc này đây Kelvin đang cố giữ bình tĩnh cho mọi người.

- Đã tìm ra được người có gan tương ứng với cô ấy, nên mọi người cũng đừng quá lo lắng. Trên khuôn mặt ông bác sĩ lại ẩn chứa một niềm vui.

- Ông nói sao? Kelvin nhanh chóng hỏi lại.

- Đã có người hiến tặng gan cho cô ấy nên mọi người đừng lo nữa. Cô ấy nhất định sẽ được cứu sống thôi. Nói rồi ông vỗ vai Kelvin như trấn an mọi người hãy tin tưởng ông.

- Lạy trời, cuối cùng cũng đã có được một tia hy vọng rồi. Cảm ơn trời... Mẹ Dịu Hiền chấp tay lạy lạy. Bà không khỏi vui mừng khi nghe được tin này.

- Chúng ta phải cảm ơn người đó mới được. Ba Dịu Hiền cũng mừng rơi nước mắt.

- Minh Thư đi đâu sao này giờ không thấy? Nhã Kim và mọi người đưa ánh mắt tìm Minh Thư.

- Không biết có chuyện gì với cậu ấy không nữa? Nhã Kỳ cũng rất lo lắng cho Minh Thư. Vì lúc này Nhã Kỳ chợt nhìn thấy thái độ khác lạ của Minh Thư.

“Tít... tít.”

- Mình đi du lịch một thời gian. Cậu và mọi người đừng lo lắng cho mình. Mình không sao đâu.

Là tin nhắn của Minh Thư gửi đến cho Nhã Kỳ.

- THUÊ BAO QUÝ KHÁCH VỪA GỌI HIỆN KHÔNG LIÊN LẠC ĐƯỢC XIN QUÝ KHÁCH VUI LÒNG GỌI LẠI SAU.

Tiếng của cô nhân viên tổng đài vang lên khi Thiên Bảo gọi điện cho Minh Thư.

- THUÊ BAO QUÝ KHÁCH VỪA GỌI HIỆN KHÔNG LIÊN LẠC ĐƯỢC XIN QUÝ KHÁCH VUI LÒNG...

Câu nói thứ hai ấy lại phát lên khiến cho khuôn mặt Thiên Bảo tối sầm lại.

- Minh Thư chắc không sao đâu. Gia Huy trấn an mọi người.

- Sao nó đi mà không nói với ai lời nào hết vậy?

- Còn Kelvin nữa, không biết giờ cậu ấy sao rồi? Nhã Kỳ nhớ lại chuyện của Dị Hiền và Kelvin.

Mọi người bắt đầu kéo nhau đến bệnh viện để thăm Dị Hiền. Có lẽ lúc đầu ai cũng có những suy nghĩ ghét Dị Hiền nhưng lúc đính hôn mọi người ai cũng có thể tìm được sự đồng cảm cho Dị Hiền.

Họ cũng đã từng yêu và họ cũng có thể dễ dàng hiểu rằng khi yêu con người ta thường hay mù quáng và có khi là mất cả lý trí.

Còn chuyện của Minh Thư thì mọi người đành tạm gác lại một bên, vì dù sao lúc này mọi người đều muốn Minh Thư có một khoảng thời gian cho riêng mình để có thể bình tâm lại và suy nghĩ chín chắn hơn trong chuyện tình cảm của mình.

- Kelvin em vẫn ổn chứ? Thiên Bảo và Gia Huy đến bên vỗ vai như để trấn an anh lúc này.

Kelvin ngược khuôn mặt mình lên, đôi mắt thâm đẫm lo sợ. Nước da tái nhợt. Nhìn anh lúc này thật sự rất suy sụp biết bao.

- Em vẫn ổn. Kelvin thật sự không thể giấu những nỗi buồn của mình.

- Nhìn em tiêu tụy lắm đấy. Ăn uống gì chưa? Mà người nhà Dị Hiền đâu? Nhã Kim nhận thấy cái khuôn mặt với nụ cười hay cười giờ đã biến mất rồi. Mà thay vào đó chỉ là đôi mắt ứa đọng nước mắt không thể diễn tả được hết những nỗi buồn.

Một Kelvin hoàn mỹ luôn chăm sóc bản thân mình giờ thật sự đã không còn như vậy nữa.

- Em không sao đâu. Bác gái mệt quá nên bác trai đã đưa về nhà rồi.

- Cậu ăn đi. Minh mới mua đó. Nói rồi Nhã Kỳ chia ra trước mặt Kelvin một hộp cháo mà lúc này mọi người mới mua.

- Mình không muốn ăn đâu. Giọng nói Kelvin cũng đã mệt mỏi theo anh rồi. Nó đã khản đặc từ lúc nào rồi.

- Em ăn đi, phải ăn thì mới có sức mà lo lắng được. Thiên Bảo cố khuyên nhủ Kelvin.

- Mà Minh Thư đâu rồi? Kelvin đưa ánh mắt nhìn mọi người thì thấy được sự thiếu vắng hình ảnh của người mà anh rất muốn nhìn thấy lúc này.

- Cô ấy đi du lịch rồi.

- Như vậy cũng tốt. Kelvin cúi gằm mặt xuống khuôn mặt đã tối sầm đi một nửa. Bộ dạng của anh lúc này trông thật sự tội tệ biết bao.

Hơn ai hết mọi người cũng chỉ có thể an ủi anh mà thôi. Bởi tất cả mọi chuyện đều phụ thuộc vào anh, ai cũng hy vọng rằng nhất định anh sẽ vượt qua được nỗi đau này.

Đã 8 tiếng đồng hồ trôi qua nhưng vẫn chưa có tin tức gì.

Không khí dường như tĩnh lặng hơn khi mà ai cũng lo sợ điều gì đó.

Thình thoảng lại có những tiếng trấn an của mọi người dành cho nhau.

Cánh cửa màu trắng chợt mở ra.

Những tiếng bước chân chợt vang vọng lên trên nền đá hoa cương.

Khuôn mặt ông bác sĩ già lại thấp thoáng lên một nụ cười hạnh phúc và mãn nguyện.

- Bác sĩ cô ấy sao rồi? Kelvin chỉ chờ có vậy anh nhanh chóng lao đến hỏi thăm ông bác sĩ.

Kịp nhận thấy nụ cười thoáng trên khuôn mặt ông bác sĩ mọi người có vẻ cũng an tâm phần nào và chỉ chờ có kết quả mà thôi.

- Cuộc phẫu thuật ghép gan rất thành công. Nhưng... nói tới đây ông lại dừng lại nhường chỗ cho sự tò mò của mọi người.

Mọi người chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì lại có một sự tò mò trở dậy.

- Nhưng gì cơ? Kelvin hỏi dồn dập vị bác sĩ.

- Nhưng người ghép gan cho Dịu Hiền lại rơi vào tình trạng hôn mê. Do một số di chứng nên chúng tôi không thể nói trước được điều gì. Nói tới đây ông lại có chút buồn.

- Cho chúng tôi gặp mặt người hiến gan cho Dịu Hiền để chúng tôi có thể chăm sóc cho cô ấy. Đa số mọi người đều muốn làm việc này.

- Tôi rất tiếc nhưng trước khi phẫu thuật cô ấy nói là không muốn cho gia đình Dịu Hiền biết. Vậy nên mọi người không cần phải suy nghĩ. Mọi chuyện còn lại đã có người khác lo rồi. Nói rồi ông bác sĩ quay bước đi nhường chỗ lại cho những suy nghĩ của mọi người.

Mọi chuyện cũng đã ổn hơn rồi. Cầu trời đã không có chuyện gì. Nếu như thật sự có chuyện gì với Dịu Hiền thì có lẽ Kelvin sẽ phải cảm thấy bút rút.

Những cái thở nhẹ nhàng lại được dịp vang lên.

Một tháng trôi qua.

Dịu Hiền cũng đã khỏe hơn. Nhờ vào sự chăm sóc của Kelvin và những người bạn của anh nên cô đang hồi phục một cách rất nhanh chóng.

Do bố mẹ của Dị Hiền đã quay trở về Mỹ để giải quyết một số công việc quan trọng nên giờ đây Dị Hiền chỉ có mình Kelvin là người thân.

Mọi người giờ đây cũng không còn ác cảm với Dị Hiền nữa. Mà họ xem cô như một người bạn nhưng vẫn chưa gọi là thân thiết được.

Thấy Dị Hiền ngày càng hồi phục một cách nhanh chóng như vậy, anh cũng rất vui nhưng lại có một người khác khiến anh không thể an tâm được. Nhưng anh đành gác chuyện của cô ấy qua một bên để có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc cho Dị Hiền. Vì chỉ có như vậy thì anh mới không cảm thấy có lỗi được.

- Anh đã điện thoại sang Mỹ nhưng mẹ nói là Minh Thư không hề về bên đó. Thiên Bảo nét mặt không khỏi lo lắng.

- Tao cũng đã kiểm tra ở cảng hàng không, vé tàu, vé xe đều không có tên Minh Thư trong vòng một tháng qua. Gia Huy cũng đã cho người điều tra về các phương tiện giao thông nhưng vẫn không có một chút thông tin nào về Minh Thư.

Điều đó lại càng làm cho mọi người lo lắng hơn, vì ở Việt Nam Minh Thư chỉ có họ là những người thân.

Những cuộc gọi mà Nhã Kỳ gọi cho Minh Thư đều đáp lại bằng những giọng nói hết sức quen thuộc của cô tổng đài. Câu nói ấy Nhã Kỳ nghe đến cả thuộc luôn rồi.

- Rốt cuộc con bé đi đâu vậy không biết? Nhã Kim cũng không thể bình tĩnh được.

- Chúng ta có cần phải báo công an không? Nhã Kỳ chợt lóe lên một suy nghĩ.

- Không nên gây chấn động như vậy. Chúng ta chia nhau ra cho người tìm tung tích của Minh Thư. Nếu thật sự không tìm ra thì chúng ta hãy báo cảnh sát.

- Em khỏe chưa? Kelvin ngồi bên Dị Hiền.

- Em khỏe hơn rồi. Anh cho em xuất viện đi. Dị Hiền thật sự đã chán lăm cái mùi của bệnh viện rồi.

- Em vẫn chưa khỏe hẳn đâu. Ở lại đây để bác sĩ có thể quan sát em thêm một thời gian nữa rồi hẳn xuất viện. Kelvin vẫn cố ngăn cản Dị Hiền, chung quy cũng vì anh muốn tốt cho cô mà thôi.

- Mà ai đã hiến gan cho em vậy? Dị Hiền chợt nghĩ đến vị ân nhân của mình.

- Là một cô gái. Anh chỉ biết được như vậy thôi. Kelvin cũng thật sự rất tò mò về cô gái này. Là ai mà có thể hiến gan cho Dị Hiền mà không cần bất cứ thứ gì. Và còn không cho mọi người biết về cô gái này. Quả thật nó khiến anh rất tò mò.

- Cô ấy là ai cơ chứ? Em nhất định phải đền đáp cô ấy mới được.

- Bác sĩ không nói. Ông ấy nói là cô ấy không muốn cho chúng ta biết.
- Nhưng mà cô ấy sao rồi? Dị Hiền vẫn rất tò mò về người đã hiến tặng gan cho mình. Vì cô rất muốn gặp mặt người đó và chính mình nói hai từ cảm ơn tận sâu trong lòng mình.
- Anh nghe nói cô ấy đang trong tình trạng hôn mê. Đến bây giờ vẫn chưa tỉnh. Anh cũng đã rất nhiều lần đòi gặp mặt cô ấy để có thể đền ơn nhưng mà bác sĩ vẫn không cho. Nói đến đây Kelvin thật sự rất cảm kích những gì mà cô gái đấy đã làm cho Dị Hiền.
- Có khi nào cô ấy không tỉnh lại thì em sẽ phải làm sao đây? Khuôn mặt Dị Hiền lại thấp thoáng những nỗi lo sợ và dằn vặt.
- Không em phải đi tìm gặp cô ấy để xem tình trạng cô ấy. Nói rồi Dị Hiền cố gắng trèo xuống đường nhưng đôi chân cô chưa kịp tiếp xúc với nền đá thì Kelvin đã nhanh chóng ngăn cản cô lại.
- Anh sẽ hỏi bác sĩ về cô ấy cho em. Em nằm đây nghỉ đi.
- Nhưng... Dị Hiền vẫn rất muốn đi vì trong trường hợp này đặt mình vào vị trí của một người được nhận một quả gan từ một người khác mà không thể nói được hai chữ cảm ơn.

Chương 74

Kelvin đành đi với cô nhưng thân hình anh vừa quay lưng bước đi thì đôi tay của cô đã kịp giữ anh lại trước khi anh bước đi.

- Anh hãy đi tìm Minh Thư và xin lỗi cô ấy đi. Minh Thư là người tốt, là người sẽ mang lại hạnh phúc cho anh. Câu nói đó được Dị Hiền phát ra một cách nhẹ nhàng, cô không còn cảm thấy ác cảm với Minh Thư nữa.

Xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy con người ta cũng có thể hiểu nhau hơn trong mọi việc. Và cũng suy nghĩ khác đi.

Đôi mắt anh lại lảng xuống khi nghe cô nói những lời ấy, cô quay về và làm cho mọi việc trở nên xáo trộn và đến bây giờ thì cô lại bảo anh phải để mọi chuyện trở lại như cũ. Quả thật nó giống như một giấc mơ.

Dù có thuyết phục như thế nào đi nữa thì Kelvin vẫn không thể thuyết phục được vị bác sĩ ấy cho anh xem mặt cô ấy để anh và Dị Hiền có thể gửi lời “cảm ơn” trang trọng đến cho cô.

Vô tình dọn lại đồng đồ của Minh Thư...

Và sự vô tình đó lại khiến cho Nhã Kỳ tình cờ biết được một sự thật.

Một tờ giấy được rơi ra từ chiếc túi xách của Minh Thư.

Cũng chính nó đã thôi thúc được sự tò mò trong Nhã Kỳ, cô cúi xuống nhặt tờ giấy lên.

Từng dòng chữ dần dần đập vào mắt của Nhã Kỳ, ánh mắt và khuôn mặt cô ngày càng hoảng hốt hơn khi cô đưa ánh mắt nhìn đọc gần hết tờ giấy.

Nhanh như bay cô chạy thật nhanh sang phòng của Thiên Bảo, đôi mắt đang chứa đựng đầy nước mắt không thể nói nên lời.

- Thiên Bảo. Cô hốt hoảng gõ cửa phòng anh một chút không thương tiếc.

- Gì vậy em? Anh chợt nhận ra được thái độ sốt sắng đó của cô nên đã rất nhanh chóng mở cửa cho cô.

- Anh đọc đi. Minh Thư cậu ấy... Nói tới đây Nhã Kỳ không thể nói được thêm một lời nào nữa. Bởi cô sợ lắm cái việc trong tờ giấy ấy là sự thật. Một sự thật phũ phàng.

GIẤY ĐỒNG Ý HIỂN TẶNG GAN.

Tên: Nguyễn Minh Thư...

Tờ giấy bỗng chốc rơi xuống đất khi anh đưa mắt đọc những dòng chữ ấy. Anh cũng không thể tin rằng đây là sự thật.

- Không lẽ con bé... Nói rồi Thiên Bảo và Nhã Kỳ nhanh chóng chạy xuống nhà xe.

Và hiển nhiên nơi mà chiếc xe dừng lại chính là cái bệnh viện có tên “CHỢ RÃY” đã được nhắc đến trong tờ giấy.

Sau một hồi tìm kiếm thì cả hai cũng đã có được câu trả lời... Sự thật thì luôn phũ phàng.

Hình ảnh một cô gái tiêu tụy với cái khuôn mặt vẫn tái nhợt kia đang nằm trên giường bệnh. Nhìn cô lúc này thật sự yếu ớt biết bao. Khuôn mặt ấy đã gầy và hốc hác rất nhiều.

Nhìn thì cũng có thể hiểu được rằng cô chắc đã phải trải qua rất nhiều khó khăn.

Không chờ gì nữa Nhã Kỳ chỉ nhìn thấy cái thân ảnh trắng bệch tiêu tụy ấy của Minh Thư, cô nhanh chóng chạy thật nhanh đến bên Minh Thư. Nhìn thấy Minh Thư như vậy Nhã Kỳ càng không thể tin đó là sự thật. Chẳng phải Minh Thư đã nói với cô rằng Minh Thư đi du lịch sao. Nhưng rốt cuộc thì sao, cô ấy đã phải chịu đựng rất nhiều điều. Thử hỏi như vậy có đáng không.

- Minh Thư cậu tỉnh lại đi, sao lại như vậy? Chẳng phải cậu nói với mình là cậu đi du lịch sao? Sao mới có một tháng mà cậu đã trở nên như vậy? Nhã Kỳ thật sự không thể kiềm chế được cơn hoảng sợ của mình.

Chẳng lẽ những lời mà Minh Thư nói với cô lúc trước đều là nói dối.

Sự thật thì Minh Thư không hề đi du lịch mà cô đã đi hiến tặng gan cho người khác để rồi giờ đây cô nhận được kết cục như vậy sao?

Ông trời thật không công bằng với Minh Thu mà. Ông đã cho người cướp đi Kelvin người mà cô yêu hơn bất cứ ai. Chẳng lẽ giờ đây ông lại cướp đi mạng sống của cô.

Không thể như vậy được? Chỉ là mơ thôi, nhất định chuyện đó không thể trở thành hiện thực được, không thể nào.

Nước mắt của Nhã Kỳ lại chọt ứa đến.

Thiên Bảo chỉ đứng bên cạnh Nhã Kỳ, đôi mắt anh cũng chớm chớm vài giọt nước mắt. Thật sự đau lòng lắm. Người mà anh xem như một đứa em gái luôn quan tâm đến cô. Cứ ngỡ rằng cô sẽ được hạnh phúc nhưng nào ngờ sự thật ấy lại phũ phàng đến như vậy.

- Nhã Kỳ em bình tĩnh lại đi. Em đừng như vậy nữa. Thiên Bảo đến bên an ủi Nhã Kỳ. Nhưng thật sự mà nói thì bản thân anh cũng thể an tâm là bao.

Anh nào có ngờ được rằng Minh Thu đã hiến gan cho người khác, mà sự thật sao lại trở trêu đến như vậy, người mà Minh Thu hiến tặng gan lại chính là Diệu Hiền.

Suốt thời gian qua anh cứ ngỡ rằng Minh Thu đang đi du lịch cho khâu khóa nên anh cũng muốn cho cô có một khoảng thời gian riêng, nhưng nào ngờ sự thật lại như vậy.

- Tại sao cậu lại nói dối mình là cậu đi du lịch, cậu còn nói là mình đừng lo lắng cho cậu, nếu thật sự như vậy thì tại sao cậu lại ra nông nổi như vậy? Nhã Kỳ không thể kiềm chế nước mắt của mình khi thấy Minh Thu cứ nhắm nghiền mắt như vậy và cộng thêm những lời nói của ông bác sĩ lúc này.

“Tôi không thể nói trước được gì, có thể cô ấy sẽ tỉnh lại nhưng cũng có thể cô ấy sẽ sống đời sống thực vật suốt đời, tôi thật sự rất xin lỗi.”

Lúc này đây Nhã Kim và Gia Huy cũng kịp đến. Cả hai không khỏi sửng sốt khi thấy Minh Thu vậy, bởi ai cũng nghĩ Minh Thu đi du lịch nhưng nào ngờ.

Không ai có thể nói trước được chữ ngờ mà.

Như nghĩ đến điều gì đó Nhã Kỳ chọt đứng dậy, đôi chân cô bước thật nhanh trên nền đá hoa cương của lối đi bệnh viện, tiếng bước chân mỗi lúc một nhanh và sột sắng hơn, nó thật sự rất giống tâm trạng cô lúc này.

Thiên Bảo chọt nhận thấy thái độ đó của cô nên anh đã nhanh chóng đuổi theo cô.

- Nhã Kỳ, anh không ngừng gọi tên cô nhưng đáp lại những tiếng gọi của anh cũng chỉ là sự im lặng cùng với những bước đi đang rất vội vã của cô.

“Râm.”

Cánh cửa phòng được mở một cách rất dứt khoát.

- Nhã Kỳ, Kelvin nhận thấy được hình ảnh của Nhã Kỳ đang bước đến gần mình.

“BÓP.”

- Nhã Kỳ, cậu... Kelvin lấy tay ôm chiếc má đang lệch sang một bên theo chiều tát của Nhã Kỳ.

- Nhã Kỳ, sao cậu... Dị Hiền cũng rất hoảng hốt khi thấy hành động đó của Nhã Kỳ.

Lúc này thì Thiên Bảo cũng vừa đến...

- Nhã Kỳ, em bình tĩnh lại đi. Cậu nói vừa dứt anh đã nhanh chóng chạy đến bên để trấn an cô.

- Cậu xem lại mình đi, xem cậu đã làm được gì cho Minh Thư? Xem cậu có xứng đáng với tình cảm của Minh Thư dành cho cậu không? Cậu có biết trong khi cậu rãnh rỗi ngồi đây thì Minh Thư đã phải chịu đựng những gì không, cậu có biết là có thể Minh Thư sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa không? Nhã Kỳ không thể cầm lòng mình thêm được nữa? Bao nhiêu nước mắt của sự oán trách khi cô nghĩ về Minh Thư lại chọt ứa đến.

- Cậu nói gì cơ? Minh Thư... đến lúc này Kelvin không thể cầm cự thêm được nữa. Anh dần nhận ra mọi chuyện.

- Minh Thư... cậu ấy. Dị Hiền ngồi trên giường bệnh cũng dần hiểu ra tất cả chuyện.

- Nhã Kỳ, em bình tĩnh lại đi. Thiên Bảo đỡ lấy Nhã Kỳ. Hơn lúc này đây anh thật sự thấy cô rất tuyệt vọng, đôi mắt cô từ lúc nào đã đỏ hoe rồi nhưng cô cũng không thể khóc được.

- Minh Thư là người đã hiến gan cho Dị Hiền. Bọn anh cũng vừa mới biết được chuyện này. Thiên Bảo quay sang nói với Dị Hiền và Kelvin. Ánh mắt của sự đồng cảm anh nhìn cả hai người.

Cậu nói ấy vừa được buông ra từ miệng Thiên Bảo thì cũng chính là lúc Kelvin và Dị Hiền sụp đổ hoàn toàn.

Kelvin khụy ngay xuống sàn, đôi chân như mềm nhũn lại, thật sự anh không còn một chút sức lực nào nữa, cậu nói lúc này như một nhát dao đâm vào sâu thẳm trong trái tim anh, nó khứa vào tận tim anh, làm sao mà không đau cơ chứ.

Tại sao Minh Thư lại làm như vậy trông khi anh chưa làm được điều gì cho cô, đã vậy anh còn đem lại cho cô rất nhiều đau khổ.

Dị Hiền người như cứng đờ, đến cả bản thân mình cô cũng không thể ngờ rằng Minh Thư là người đã hiến tặng gan cho mình, vị ân nhân đã cứu sống cô cả một mạng sống. Cô được sống trên đời thêm một lần nữa cũng là nhờ Minh Thư sao.

Người mà cô rất muốn gặp mặt lúc này để có thể tận trong lòng mình nói lời cảm ơn là Minh Thư chẳng, người đã hiến tặng cho cô một quả gan mà không đòi bất cứ điều gì, vậy mà cô ấy còn giấu cô không cho cô biết. Và bây giờ thì Minh Thư có thể không tỉnh lại được nữa.

Nếu như thật sự Minh Thư không tỉnh lại được nữa thì có phải Dị Hiền sẽ sống trong sự dần vặt đến suốt cả đời chăng.

Minh Thư đã làm tất cả vì cô vậy mà cô còn có ý định cướp lấy Kelvin, giờ đây nhìn lại bản thân mình Dị Hiền thật sự cảm thấy có lỗi biết bao.

Cô thật sự chưa bằng một góc Minh Thư.

- Minh Thư... Kelvin lằm bằm trong mình rồi như có điều gì đó thôi thúc anh.

- Anh, Minh Thư ở phòng số mấy? Kelvin hỏi dồn dập Thiên Bảo.

- Phòng 15.

Chỉ chờ có vậy thôi, anh nhanh chóng chạy thật nhanh đến căn phòng số 15 ấy, nơi mà người con gái anh yêu đang phải đối diện với rất nhiều chuyện.

“Minh Thư nhất định em không được phép xảy ra chuyện gì, nếu như em xảy ra chuyện gì thì anh phải làm sao đây?”

Nhất định em sẽ không sao đâu.

Nhất định không được buông tay khi anh chưa cho phép.

Nhất định phải quay trở về bên anh.

Và.

Nhất định em sẽ phải sống vì anh muốn đem lại hạnh phúc cho em.

Vậy nên em không được từ bỏ mà hãy mạnh mẽ lên.

Xem như là vì anh được không.

“Rầm.”

Cánh cửa phòng 15 được mở toang một cách đau lòng.

Hình ảnh một người con gái đang nằm trên giường bệnh màu trắng, khuôn mặt cô tái đi, gầy đi và ốm hơn.

Không khí bắt đầu im lặng nhường chỗ cho những suy nghĩ của con người, nơi chỉ có những giọt nước mắt.

Hình ảnh của người con gái ấy đập vào mắt anh khiến anh như mất hết sức, đôi chân như bước không nổi, nó cứng đi.

Bước từng bước nặng trĩu anh đến bên cô, đôi mắt anh từ bao giờ đã thấm vài giọt nước mắt.

Đến bên giường bệnh ngắm lấy cái khuôn mặt cô, cô đã ốm đi rất nhiều, nhìn cô như vậy anh càng cảm thấy buồn thêm, một tháng qua anh cứ ngỡ rằng cô đang đi du lịch nên anh đã không đi tìm cô vì anh muốn cô có một khoảng thời gian để cho cô có thể bình tâm trở lại.

Nhưng sự thật thì phũ phàng mà.

Một tháng qua cô đã nằm đây đấu tranh với bệnh tật, càng nghĩ đến điều đó anh lại càng cảm thấy có lỗi rất nhiều.

Anh đã gây cho cô rất nhiều nỗi đau và những giọt nước mắt đau thương mà đáng lý ra nó không nên rơi, không nên đau.

Vậy mà cô không hận anh, vẫn yêu anh, và vẫn chấp nhận ghép gan cho Dịu Hiền, để giờ đây kết cục cô phải như vậy.

Nếu như cô không tỉnh lại thì phải chăng anh và Dịu Hiền sẽ sống suốt đời trong nỗi dần vật và ân hận sao.

Tại sao em lại làm như vậy.

Có biết là anh đau lắm khi nhìn em như vậy không.

Nếu biết trước yêu anh mà em đau khổ như vậy.

Thì có lẽ ngày đó anh không nên gần em hơn.

Và em sẽ không phải như vậy.

Sẽ không phải đau và buồn vì anh.

- Minh Thư, em tỉnh lại đi, tỉnh lại mà nói chuyện với anh đi. Tại sao mọi chuyện lại trở nên tồi tệ như vậy? Anh ghì chặt người cô lắc mạnh, vì sự thật này đối với anh như một cú sốc mà có lẽ anh sẽ không thể vượt qua được.

Phải làm sao đây?

Nước mắt lại rơi, những giọt nước mắt ân hận rơi xuống từ đôi mắt đỏ hoe của anh.

Những giọt nước mắt chất chứa bao nhiêu nỗi buồn hòa lẫn và nước mắt rơi xuống.

Vô thức một vài giọt nước mắt của anh rơi trên má cô.

Chương 75

Có lẽ cô sẽ cảm nhận được những giọt nước mắt ấy.

Không quá mặn nhưng không phải là ngọt ngào.

Những giọt nước mắt của người mà cô yêu hơn bất cứ ai.

- Kelvin em bình tĩnh lại đi. Gia Huy đến bên ngăn Kelvin lại. Vì nếu cứ để Kelvin ghì chặt lấy Minh Thư mà lắc mạnh thì e rằng sẽ có chuyện.

- Anh... Nói cho em biết đây không phải là sự thật đúng không? Chẳng phải Minh Thư đang đi du lịch sao? Người nằm ở đây không phải là cô ấy, đúng không anh? Kelvin dường như không muốn tin đây là sự thật.

Một sự thật đau lòng biết bao. Cấn rút cả lương tâm của một con người.

- Bình tĩnh lại em. Nhất định Minh Thư sẽ tỉnh lại thôi. Chúng ta không được từ bỏ, chẳng phải con bé rất mạnh mẽ sao? Nhã Kim bước đến cùng Gia Huy trấn an Kelvin. Mặc dù giờ đây ai cũng sợ cái trường hợp xấu nhất ấy xảy ra.

Nhưng tất cả mọi người đều nghĩ theo chiều hướng tích cực để còn có cái mà gọi là hy vọng.

Nhưng liệu hy vọng đó có trở thành một tuyệt vọng và là nỗi ám ảnh suốt đời cho ai đó không.

Đứng bên ngoài hình ảnh một cô gái đôi mắt vô thức không thể nào tin được đây là sự thật. Nó khiến cô đứng hình trong vài giây để chợt nhận ra được mọi chuyện.

Nếu sự thật cô gái ấy không tỉnh lại thì cô cũng không thể nào mà sống tiếp được.

Một tháng sau.

Nói về từng người.

Thiên Bảo cũng rất ít khi đến trường, anh toàn lo những chuyện công ty. Mọi nỗi đau anh đều dồn nén vào trong vì mọi công việc của Minh Thư anh cũng thay cô em gái mình giải quyết và tìm mọi cách để có thể giấu mẹ Minh Thư rằng cô ấy vẫn đang rất khỏe mạnh. Vì khi phẫu thuật Minh Thư đã làm giấy giả mạo chữ kí của mẹ mình để ghép gan cho Dịu Hiền.

Nhã Kỳ thì đi học thường xuyên không vắng một buổi nào, vì cô không muốn ở nhà một mình để rồi lại nghĩ đến những chuyện buồn. Chiều đến cô lại vào viện thăm Minh Thư. Bởi cô và mọi người đều hi vọng rằng Minh Thư sẽ tỉnh lại. Và tần suất mà Nhã Kỳ và Thiên Bảo gặp nhau cũng rất ít.

Gia Huy và Nhã Kim cũng đi học nhưng cũng không phải là đều đặn như Nhã Kỳ.

Dịu Hiền thì cũng sắp xuất viện rồi, hằng ngày ở trong bệnh viện cô hay sang thăm và chăm sóc cho Minh Thư.

Kelvin thì cũng ngày càng khá hơn, anh cũng đã chấp nhận được sự thật nhưng trong anh vẫn thôi thúc niềm hy vọng rằng Minh Thư nhất định sẽ tỉnh lại, nhất định là như vậy. Dẫu sao thì đó cũng là niềm hy vọng trong lòng mọi người bây giờ.

Kelvin ngày ngày vẫn lui tới bệnh viện, nhưng việc học tập cũng như công việc của mình anh đều giải quyết xong xuôi. Vì anh muốn để cho cô thấy rằng anh sẽ không suy sụp, vẫn đang ngày càng cố gắng để có thể hoàn thiện bản thân mình.

Vì anh vẫn hy vọng rằng có một ngày nào đó cô sẽ tỉnh lại, vậy nên anh đang muốn chứng minh cho cô thấy sự mạnh mẽ của mình.

Nhưng đôi khi anh lại cảm thấy buồn bã biết bao.

- Thiên Bảo, là em đây. Nhã Kỳ chọt gõ cửa phòng Thiên Bảo.

Im lìm. Không có tiếng đáp lại, Nhã Kỳ đặt tay lên tay nắm cửa, vặn ra. Bên trong, trên chiếc giường, Thiên Bảo đang nằm ngủ, đôi mắt nhắm nghiền. Anh gò đầu trên cánh tay, quàng mắt hiện rõ vẻ mệt mỏi, hơi thở đều đều khiến người ta không nỡ đánh thức. Nhã Kỳ đến gần, cô đứng bên cạnh, ngắm nhìn khuôn mặt anh khi ngủ. Thật lâu. Trong lòng bỗng có chút xao động. Anh khi ngủ trông hiền hơn, không ngang tàng, bá đạo như lúc thức. Và trông anh như thế này, Nhã Kỳ bỗng cảm thấy yêu anh hơn.

- Ngắm đủ chưa? Một bên mắt he hé mở, Thiên Bảo hỏi Nhã Kỳ bằng vẻ mặt vô cùng thản nhiên, như thể, khi đứng trước một nam nhân tuyệt mỹ như anh đây, việc không thể cầm lòng được là điều hoàn toàn có thể thông cảm.

- Anh... Anh không ngủ sao? Nhã Kỳ giật mình, thất kinh kêu to.

- Anh mà ngủ thì sao có thể tự bảo vệ mình trước con cáo háo sắc như em chứ? Thiên Bảo che miệng, uể oải ngáp một cái.

Nhã Kỳ mím môi, cũng có đôi chỗ bực mình, trong lòng thâm nguyện rửa bản thân mình, phải chăng cô cũng không thể cưỡng lại vẻ đẹp trai của anh. Nhưng tại sao nhìn thấy anh như vậy cô lại càng cảm thấy có điều gì đó rất đối thân quen, nhưng lục tung trí nhớ cô thấy nó thật gần gũi nhưng vẫn rất xa với mình.

- Ê nói bậy nghe, làm như anh quý giá lắm không bằng. Nhã Kỳ cố cất giấu cái bộ mặt mê trai của mình mím cười yêu nhìn anh.

- Anh nói không đúng hay là nói đúng tim đen của em rồi. Anh nhanh chóng đứng dậy chạy đến quàng lấy vai cô mím cười đầy ẩn ý nhìn cô.

- Này nói bậy nghe, làm như anh đẹp đẹp đẹp trai lắm không bằng. Nhã Kỳ nói không quên nhấn mạnh cái chữ “đẹp” ấy như để trêu tức Thiên Bảo.

- Em có tin anh cho em ăn đấm không? Một tay quàng lấy cô, một tay giơ lên để uy hiếp cô.

- Nè, nhưng mà em biết anh chắc không nỡ đánh em đâu. Thiên Bảo đẹp đẹp đẹp trai ha. Nhã Kỳ vẫn cố chọc tức Thiên Bảo.

- Xem ra em vẫn còn biết điều. Anh nở nụ cười mãn nguyện mắt vẫn nhìn lấy cô cười yêu.

- Thiên Bảo, nhà anh có gì ăn không. Nhã Kỳ xoa xoa bụng.

- Nhà anh ngoài mì tôm ra còn lại không có thứ gì ăn cả. Em ăn không, anh chế luôn cho.

- Hay để em nấu đồ ăn cho anh hi. Câu nói đó của Nhã Kỳ như làm cho Thiên Bảo vô thức nhớ về những chuyện trong quá khứ.

- Đây. Chắc em còn nhớ chuyện hôm bữa em nấu ăn chứ. Thiên Bảo nhắc lại câu chuyện hai người nấu ăn với Nhã Kỳ.

Cả hai cùng nhau mỉm cười nhớ về chuyện lúc trước khi họ lần đầu tiên nấu ăn.

- Có một đồng thức ăn sống đó. Thôi để em nấu cho anh ăn. Nhã Kỳ nói mà không suy nghĩ và cho đến khi câu nói vừa được buông ra thì cũng là lúc cô nhận thấy được sự thật của câu nói đó...

- Em có biết nấu ăn đâu mà nấu. Anh nhanh chóng buông một câu khiến cho cô như đứng sững lại và vì câu nói đó nên cô mới hoảng hồn trở lại.

Sự thật thì cô đâu biết nấu ăn. Mọi ngày đều là do Minh Thư nấu ăn. Nhưng tại sao lúc này cô lại buột miệng nói câu đó chứ.

- Ừ nhỉ... em quên mất. Đến nấu cơm cô còn nấu sống nữa mà nói gì đến chuyện nấu những món khác. Cô như ngượng chín cả mặt với anh.

- Không biết nấu thì học chứ có gì đâu. Thiên Bảo như lóe lên được ý nghĩ gì đó.

- Học? Cô tròn mắt nhìn anh đầy vẻ thắc mắc.

- Ừ... Đây cái này sẽ bày em nấu ăn. Nói rồi Thiên Bảo nhanh chóng cầm chiếc I - PAD và đưa lên trước mặt cô.

- Học bằng cái này á? Cô vẫn không khỏi thắc mắc. Ngón tay cái thì cứ chỉ vào chiếc I - PAD.

- Bộ em không nhớ là lúc trước anh nấu cháo cho em cũng bằng cách là học trên mạng à. Anh nhắc lại tô cháo lúc trước cho cô nhớ. Chẳng phải lúc trước anh cũng tự học trên mạng sao.

Vừa nói hai tay anh vừa nhanh chóng lướt trên nền màn hình của chiếc I - PAD...

- Hay là em làm khoai tây chiên với đậu đi. Anh thấy trong tủ lạnh có hai thứ này. Với lại nhìn chắc cũng dễ. Anh nhanh chóng đưa chiếc I - PAD cho cô.

- Minh em làm sao? Cô hỏi ngược lại anh.

- Dĩ nhiên. Anh nhìn cô đầy ẩn ý.

- Thế còn anh?

- Ngồi nghỉ đợi em làm đồ ăn.

- Rửa thôi anh về nhà mà nghỉ cho đỡ cái xác em. Em cũng nghỉ mà anh cũng nghỉ. Khỏe. Nhã Kỳ thấy thật bất công khi mà mình cô làm trong khi đó anh thì ngồi nghỉ ngơi.

- Thôi mà, em làm gì mà nhanh giận thế. Anh chỉ đùa thôi mà. Thôi được rồi anh sẽ làm cùng em. Anh nhanh chóng làm hòa với cô.

Nhã Kỳ cũng không đòi co với anh nữa. Cả hai cùng nhanh chóng bước vào bếp và tiến hành từng bước một theo như nội dung trong chiếc I - PAD.

Hy vọng họ sẽ thành công! Nhưng chỉ là hy vọng thôi.

- Thiên Bảo, anh thái khoai tây giúp em nhé? Nhã Kỳ khẩn khoản nhờ Thiên Bảo làm chân phụ bếp. Anh “ngây thơ” nhìn cô rồi cũng gật gù mặc dù từ khi sinh ra đến nay, anh còn không biết cái củ có vỏ màu nâu nâu, bên trong màu vàng vàng này nó tên là “khoai tây”.

Nhưng một chân lý mà ai cũng biết, đó là “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân”, và đương nhiên, Thiếu gia cao cao tại thượng đây, cũng ở lại bên kia ải.

Và nguyên nhân nữa là vì anh đang đói chiếc bụng của anh này giờ thật sự không thể chịu đựng thêm nữa. Nên mặc dù chưa lần nào vào bếp nhưng anh cũng sẽ cố gắng hết sức để cùng cô nấu ăn.

Con dao giơ lên, chuẩn bị đến giờ hành hình củ khoai tây.

Giờ Ngọ 3 khắc...

Trảm...!

- Phập! Phát thứ nhất.

Nghe tiếng dao nện xuống thớt mà Nhã Kỳ không khỏi giật mình, cá chắc là đợi Thiên Bảo thái xong củ khoai tây, cái thớt cũng không còn nguyên vẹn. Cô ngó vào, nhìn miếng khoai tây dày gần bằng độ dày cái thớt, cô chau mày.

- Dày quá, mỏng chút.

Gật gật đầu ra chiều hiểu ý, Thiên Bảo lại tiếp tục.

- Phập! - Phát thứ hai.

Nhã Kỳ xót cho số phận cái thớt, liền ngó vào lần hai.

- Mỏng quá, dày chút.

Cô ngao ngán đổ dầu vào chảo, miếng khoai mỏng dính như giấy vậy, cho vào chảo chưa kịp làm gì đã cháy đen thui.

- Phập! Ui da!

Tiếng hành hình củ khoai đi kèm với tiếng kêu của Thiên Bảo đã giúp Nhã Kỳ hiểu có chuyện không lành, cô giật tay Thiên Bảo giơ lên xem. Vết cắt khá sâu, quả nhiên, với lực “chém” như vậy, cái thớt không toàn mạng được mà.

Cuối cùng thì củ khoai với những miếng lộn nhồn không hề bằng nhau qua bàn tay xử lý tạm tạm của Nhã Kỳ đã có thể cho vào chảo. Chắc chắn là sẽ không được ngon cho lắm, nhưng tấm lòng là trên hết, cô “múa” chiếc xản trên chảo một hồi rồi gọi vọng ra ngoài.

- Thiên Bảo, lấy giùm em cái đĩa!

Thiên Bảo vừa dán được miếng Urgo vào tay, vội chạy vào tủ bát lục lọi. Nhưng khổ nỗi, căn bếp chỉ có rất nhiều chén được xếp thành hàng dài, còn đĩa thì như lặn mất, anh vẫn chăm chú lục tìm, nói:

- Không có.

- Gì vậy? Sao lại không có? Có lẽ Nhã Kỳ cũng không biết là nhà mình có bao nhiêu cái chén vì cô và Minh Thư có bao giờ quan tâm đến căn bếp của mình. Bởi nhà bếp là nơi ít được hai người tiếp xúc.

- Không có thật mà, không tin em tìm thử đi?

Nhã Kỳ bỏ lại chiếc xản, chạy đến tủ bát. Cô mò mẫm một hồi, lật hết bát này bát nọ, cuối cùng cũng rút ra được mấy cái đĩa trắng xóa, lớp bụi phải dày cả tấc. Chắc cũng đã rất lâu rồi họ dùng đến những chiếc đĩa này. Bởi nhìn những chiếc đĩa này vẫn còn bóng loáng không một vết sứt nào. Chỉ là để lâu nên bụi dính vào. Cô chu môi lên, thổi phù một hơi.

Mọi hôm Minh Thư không đụng đến thì thôi chứ cô thì đời nào mà quan tâm đến những chuyện bát đĩa này. Mà nếu như có dùng thì cô và Minh Thư cũng chỉ lấy một vài cái mà thôi.

Thiên Bảo nhìn cô, ngẩn ngơ.

- Gì vậy?

- Em làm cô bé Lọ lem được lắm. Thiên Bảo bật cười nhìn gương mặt có một vết nhò đen xì một bên má của Nhã Kỳ.

- Để anh lau cho.

Ngón tay thon dài khẽ quệt lên mặt Nhã Kỳ, giờ thì đến lượt cô ngẩn ngơ. Ngón tay mát lạnh, đụng vào bên má mịn màng của Nhã Kỳ như có dòng điện, truyền qua da mặt, đến tận trái tim. Nó bắt đầu làm phản, nổi dậy đập nhanh trên mức cho phép.

Nhanh chóng trở lại với việc mình đang làm, Nhã Kỳ vội gạt tay Thiên Bảo ra, ấn vào người anh cái đĩa, bắt anh mang chúng đi rửa, còn mình thì lục lọi cất mấy cái đĩa còn lại vào tủ.

- A! Con chuột!

- Xoảng.

Thiên Bảo đang bước đến bồn rửa, bỗng nhìn thấy một “vật thể lạ” phóng cái vèo qua chân mình. Chẳng kịp suy nghĩ gì, anh để cho chiếc đĩa trên tay hạ cánh an toàn xuống đất mẹ, còn mình thì lùi lại mấy bước theo quán tính. “Vật thể lạ” chạy được một quãng liền quay đầu lại, khịt khịt mũi như trâu đương sự, rồi lùi

vào cái ổ bé tí nhà nó, để lại Thiên Bảo khuôn mặt trắng bệch và Nhã Kỳ với ánh mắt hình “kẹo” đang nhìn anh.

- Này, hậu đậu! - Cô nói rồi đưa cho Thiên Bảo chiếc đĩa khác.
- Rửa đi rồi vớt khoai ra, để đó em dọn cho.

Chương 76

Thiên Bảo đón lấy cái đĩa, khuôn mặt vẫn còn tàn dư của sự sợ hãi, nhưng anh vội giật mình, nhíu mày, biểu cảm khác lạ:

- Có mùi gì khen khét?

Nhã Kỳ ngược lên, khuôn mặt biến sắc, chợt nhớ đến cái bếp còn chưa tắt.

Trong phút chốc, tất cả các món do chính tay Thiên Bảo và Nhã Kỳ cùng nhau làm đều đã được dọn ra.

- Anh ăn đi, món ăn này không được ngon lắm đâu.

Thiên Bảo quay sang, định nói với cô rằng anh không chê, thì hơi bất ngờ khi thấy cô gấp vào bát anh một miếng rau, sau đó cắm cúi vào bát cơm của mình. Cô ăn rất tự nhiên, không chút e ngại.

Anh mím môi, lặng lẽ cúi xuống cắn miếng rau.

Cô thậm chí còn chưa kịp lên tiếng can ngăn, vì món khoai cháy ấy thực sự cô không định mang lên, vì cũng chẳng muốn mang tội đầu độc Thiên Bảo, nhưng cô cũng phải đem lên thôi vì dù sao nó cũng là món ăn mà cô và anh đã tốn biết bao công sức.

Thế là xong! Hình tượng sụp đổ trước mặt người yêu cô.

- Ngon đấy chứ. Thiên Bảo nhanh chóng cho ý kiến khi đã cho vào miệng một lát khoai.

Cô ngóc đầu lên như kẻ tội phạm bị tuyên án tử hình, phút chót lại được miễn án, không thể tin được. Cô đã nghe nhầm hay là do Thiên Bảo muốn làm cô vui nên ngây thơ đến mức không thể phân biệt được món nào ngon, món nào dở?

- Bên ngoài hơi cháy cháy, nhưng bên trong rất ngon.
- Anh nói thiệt à? Cô vẫn chưa dám thử món ăn do chính mình nấu.

Thiên Bảo cười, nụ cười dường như chẳng còn băng tuyết nữa. Anh gấp miếng khoai lên, cắn một miếng, e dè, nhỏ nhẹ như mấy tiểu thư đài các. Rồi ngẩng lên, nhìn Nhã Kỳ, nụ cười cũng tươi không kém, làm Nhã Kỳ không thể đoán được anh có cảm nhận được vị đắng trong miếng khoai cháy ấy không hay là lưỡi của anh có vấn đề cũng đúng?

- Sao em không ăn đi? Anh nhanh chóng lên tiếng khi thấy cô cứ nhìn mình, mà không đôi đũa thì vẫn chưa đặt xuống đĩa thức ăn nào.

- Ồ... Em đang ăn mà. Nói rồi cô cầm lấy đôi đũa và bắt đầu gắp những miếng khoai hay nói cách khác đó chính là thành quả của cô.

- Oe. Nhã Kỳ như phun miếng khoai vừa mới được đưa vào miệng của mình ra ngoài.

- Như vậy mà anh bảo là ngon à? Nói rồi cô vớ tay và uống một ly nước để làm cho miệng của mình bớt vị mặn đi.

- Anh thấy ngon mà, có sao đâu.

1 ly.

2 ly.

- Như vậy mà ngon á? Khoai thì cháy đen, lại còn mặn nữa. Hình như lưỡi anh có vấn đề rồi đó. Đến cả cô người tạo ra những thứ này còn tằm tắc chê bai thì anh lại bảo là ngon.

Anh không có vấn đề gì mới lạ?

- Anh nói thiệt chứ em cho cái gì vào trong này mà nó mặn quá vậy? Thiên Bảo cũng không muốn dối cô nữa. Anh nêu lên nhận xét thật lòng từ mình.

Thật ra nãy giờ chỉ là anh đang muốn an ủi cô mà thôi. Chứ thật lòng mà nói thì món ăn của cô không thể nuốt nổi nhưng anh đã cố gắng nuốt được hai miếng thì cũng gọi là khá rồi.

- Em chỉ lỡ tay bỏ xí muối thôi nhưng nào ngờ nó lại mặn đến như vậy. Cô nói với thái độ ngây thơ và cũng chính với thái độ đó nó càng làm cho cô trở nên đáng yêu hơn khiến anh không thể nào mà la cô được.

- Thôi anh với em ra ngoài ăn trưa đi. Anh đói lắm rồi.

- Đó anh thấy chưa. Nếu lúc nãy chúng ta ra ngoài ăn thì em đâu phải khổ sở như vậy. Và anh cũng không phải ăn những thứ này. Nhã Kỳ làm bộ đổ lỗi cho anh.

- Anh cũng chỉ muốn em học cách nấu ăn thôi mà. Thôi đi nhanh lên anh đói đến lã ruột ra rồi. Thiên Bảo hối cô nhanh lên vì cái bụng thân yêu của anh nãy giờ cứ kêu lên. Cứ tưởng rằng nó sẽ được cô chiêu đãi một món ngon nhưng nào ngờ kết cục là phải nuốt lấy hai miếng khoai tây vừa đắng vừa mặn chát như thế.

Và quay trở lại hiện tại.

- Thôi để anh chế mì tôm cho, nhiệm vụ của em là chỉ ngồi đây xem tivi thôi. Thiên Bảo ghì chặt lấy đôi vai của cô rồi hạ cô xuống ghế ngồi.

Và câu nói này như một kinh nghiệm mà anh đã rút ra được trong lần nấu ăn đó của cô. Thà để anh tự vào bếp còn hơn là để cô vào cái nơi ấy. Có lẽ cái nơi ấy không hợp với cô một chút nào.

Đôi khi anh cũng chột mím cười khi thấy cái thái độ luống cuống của cô mỗi khi vào bếp.

Cũng có khi anh cảm thấy có gì đó bỗng vui lâng lâng trong lòng. Và tự đặt câu hỏi với chính mình là cô không có đặc điểm gì nổi trội, từ việc nấu ăn đến cái vẻ lạnh lùng ít nói và khó gần của cô. Đến cả bản thân mình anh cũng thể hiểu được.

Có lẽ nhờ những điểm đó mà anh yêu cô chẳng?

- Xong rồi đây, em ra ăn đi. Thiên Bảo ở trong bếp gọi lớn cô.

- Nhìn em dạo này hốc hác quá. Thiên Bảo nhận thấy trên gương mặt Nhã Kỳ có nét gầy đi.

- Em ớn mà. Nhã Kỳ vẫn cố thản nhiên ăn mì.

- Ăn mặc phong phanh thế? Em muốn bị ốm à? Thiên Bảo lúc này mới nhận thấy bộ đồ cô mặc. Trời đông mà cô chỉ mặc một chiếc quần jean lửng và đi kèm là một chiếc áo thun, ngoài ra không mặc thêm áo ấm hay khăn gì.

Thiên Bảo không hài lòng nhìn Nhã Kỳ đang ngồi trên ghế đối diện nhìn cô ăn.

- Em uống gì?

- Cho em một ly nước lọc.

Ý Nhã Kỳ là vậy nhưng Thiên Bảo nào lấy nước lọc cho cô, mà anh lấy cho cô một ly sữa.

Sở dĩ trong tủ lạnh nhà anh có sữa là vì anh đã cố ý mua cho cô chứ anh thì đời nào mà đụng đến mấy cái thứ này.

- Em nói nước lọc mà. Nhã Kỳ khó hiểu đưa ánh nhìn về ly sữa mới được Thiên Bảo đặt xuống mặt bàn.

- Nhà anh hết nước lọc rồi. Anh tìm lý do giải thích với cô, nhưng cô cũng đủ thông minh để có thể biết là anh đang nói xạo.

- Chứ anh đang uống gì đó? Nhã Kỳ lướt nhìn sang cái ly thủy tinh đang chứa nước lọc được đặt bên tô mì của anh.

- Nhà anh chỉ còn một ly nước lọc thôi.

- Đây anh đang giỡn với em đấy à? Nhã Kỳ nhìn anh đầy vẻ khó hiểu.

- Đâu, anh nói thiệt mà. Thiên Bảo vẫn là nụ cười yêu đầy nhìn cô. Và đó cũng chính là nguyên nhân khiến cô chột mím cười lại nhìn anh.

Hai người không đôi co với nhau nữa, nhanh chóng ngồi vào ăn tô mì của mình.

Đang ăn.

- Em sao thế? Mặt cứ lạnh tanh vậy?

Nhã Kỳ nhìn Thiên Bảo, ánh mắt bình thản.

- Anh có tin vào số mệnh không?

- “Số mệnh?”

- Nếu như Minh Thư thật sự không tỉnh lại được nữa thì em phải làm sao đây.

- Hôm nay rốt cuộc em làm sao thế? Thiên Bảo vội ngưng ăn mì lại anh ngược mặt lên nhìn cô.

- Bỗng nhiên lại hỏi anh câu ấy. Em vừa đi đâu?

- Không. Em chỉ hỏi anh vậy thôi.

- Nhất định Minh Thư sẽ không làm sao đâu. Minh Thư vốn dĩ rất mạnh mẽ mà. Thiên Bảo trấn an Nhã Kỳ cũng là trấn an cho bản thân mình.

- Minh Thư em sẽ tỉnh lại mà, phải không? Nhất định là như vậy rồi. Thời gian qua là do em mệt mỏi quá nên mới ngủ lâu như vậy. Tỉnh dậy và trả lời anh đi được không? Kelvin tôi nào cũng đến bên Minh Thư.

Mỗi khi đến đây anh đều lấy khăn ướt lau cho cô, rồi ngồi bên cô cầm lấy cái bàn tay ấm áp nhưng lại lạnh lẽo ấy của cô.

Ngày nào cũng vậy hành động ấy được lặp đi lặp lại nhiều lần. Tuy Minh Thư vẫn như vậy, không có một chút tiến triển gì nhưng với Kelvin cô luôn chiếm một vị trí quan trọng nhất trong anh. Mà có lẽ rằng vị trí ấy sẽ không ai có thể thay thế được.

Ngày nào cũng thế, anh cũng kể những chuyện của mình cho cô nghe, vì anh tin rằng cô sẽ nghe thấy. Và rồi một ngày nào đó cô cũng sẽ tỉnh lại. Và điều này cũng đã được anh lấy làm niềm tin và nghị lực sống cho mình.

Màn đêm bắt đầu buông xuống hòa vào cái không gian tĩnh lặng của buổi đêm khi mọi người đang ngủ lại chợp ùa đến.

Và...

Mặt trời từ lúc nào đã tỉnh giấc chiếm lấy cái khí trời của buổi đêm.

Những tia nắng hiem hoi của mùa đông lại được dịp hé lộ, nó lọt qua từng khung cửa sổ rọi hắt vào ánh mắt ai đó đang nhắm nghiền lại.

Anh đưa tay để cản lại những hơi nắng đó, chợp tỉnh giấc và đón chào một ngày mới.

Thời tiết thay đổi cũng làm cho con người cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhưng đôi mắt anh tình cờ nhận thấy được điều gì đó khá bất ổn, và đôi mắt anh vô thức nhận ra mọi chuyện thì cũng là lúc anh hoảng hồn mình... Hình ảnh của người con gái đang nằm trên giường bệnh như mọi hôm đã ở đâu rồi, chuyện gì đã xảy ra trong đêm, sao anh lại không nhớ được gì hết vậy, anh chỉ cảm nhận được rằng đêm qua mình đã ngủ rất ngon, một giấc ngủ mà lâu nay anh chưa được hưởng thụ lại cái cảm giác ấy.

- Minh Thư...

Nhanh chóng nhận thấy sự thiếu mặt của cô anh vội chạy đi tìm bác sĩ, khuôn mặt anh bỗng chốc tái nhợt đi. Không lẽ cái điều mà bấy lâu nay anh lo sợ về cô giờ đã xảy ra.

Không lẽ cô đã đi rồi chẳng?

Mọi chuyện không thể như vậy được...

- Chị cho em hỏi cô gái nằm ở đây đâu rồi? Kelvin vội ghi lấy đôi vai của cô y tá hỏi dồn dập.

- Cô ấy đã... Câu nói chưa được nói hết câu thì cô y tá đã vội trả lời câu hỏi của ông Bác sĩ.

- Dạ tôi biết rồi, tôi đến ngay. Chỉ đợi có vậy thôi cô y tá đã không nói hết câu của mình mà nhanh chóng chạy đến đưa hồ sơ gì đó cho vị bác sĩ.

Và chỉ còn lại mình Kelvin trong căn phòng trống trải này.

Câu nói của cô y tá hòa cùng cái không gian tĩnh lại vẫn còn vang vọng mãi trong anh...

“Cô ấy đã...”

“Minh Thư không lẽ em đã... Tại sao mọi chuyện lại như vậy...”

Kelvin như ngã quy xuống, thật sự thì không còn một hy vọng nào nữa, tại sao số phận lại trở trêu đến như vậy, cô đã mất thì anh sẽ phải sống tiếp như thế nào đây.

Lấy chiếc điện thoại từ trong túi quần ra anh nhanh chóng gọi cho ai đó.

- Anh, Minh Thư cô ấy đã đi rồi.

Câu nói đó đối với anh nó khó khăn vô cùng, thật sự đau lắm, câu nói đó như một nhát dao đâm sâu vào tim anh, làm sao có thể không đau cơ chứ.

Người con gái anh đã đem cả trái tim mình để yêu thương giờ đã không còn trên đời nữa, thì anh còn lấy cái gì để gọi là niềm tin để sống tiếp đây.

Cái hy vọng nhỏ nhoi ấy đã tắt thật rồi.

Mà nguyên nhân của cái chết đó lại là do anh, nếu như cô không gặp anh, không yêu anh và cũng không phải đau vì anh thì liệu cô có như vậy không... Tại sao mọi chuyện lại trở nên tồi tệ như vậy?

Thà rằng cô cứ nằm im như vậy thì anh còn có thể có cái gọi là hy vọng, hy vọng rằng cô sẽ tỉnh lại nhưng mà giờ thì thật sự không có cái gọi là hy vọng nữa rồi.

Cuộc sống của cái gọi là tương lai anh sẽ phải sống sao đây?

- Em nói cái gì, Minh Thư? Thiên Bảo hoảng hốt không thể nào tin đó là sự thật. Đưa em gái mà anh luôn yêu quý giờ đã không còn trên đời này nữa ư?

- Minh Thư, cậu không được chết, nhất định không được.

- Minh Thư, con bé...

Mọi người đều hoảng hốt khi biết chuyện này, một cú sốc lớn lại đè nặng lên vai họ. Không ai bảo ai họ nhanh chóng chạy ngay đến bệnh viện.

- Anh dậy rồi à? Tiếng của một người con gái vang lên phía sau Kelvin, nhưng cái giọng nói này, cái hơi ấm được phát ra từ cái giọng nói này sao lại quen thuộc đến như vậy.

Phải chăng là anh nghe nhầm hoặc là anh đã ảo giác.

Chương 77

Nghĩ là vậy nên anh đã không quay lại, vì quay lại chỉ làm anh cảm thấy tuyệt vọng hơn mà thôi, thà rằng cứ để anh nghĩ đó là ảo giác còn hơn là quay lại để anh nhận ra rằng sau lưng anh không có hình ảnh của ai cả.

- Kelvin anh sao vậy? Tiếng bước chân của cô gái ấy bắt đầu gần với anh hơn. Nhưng vẫn chỉ là ảo giác trong anh mà thôi.

Anh đã bị ám ảnh nhiều quá rồi!

Minh Thư cô ấy đã mất rồi thì làm sao có thể như vậy được nữa? Đã là quá khứ rồi.

Nhưng dù sao thì anh cũng phải đến để nhìn mặt cô lần cuối trước khi cô được đưa sang thế giới bên kia. Nghĩ vậy nên anh đã đứng dậy và toan định bước đi.

Nhưng chỉ chợt quay gót chân của mình thì hình ảnh của một cô gái đang nở nụ cười nhìn anh, nụ cười ấy đã từng rất quen thuộc với anh. Nhưng giờ thì không thể nữa rồi.

Kelvin nhìn chằm chằm vào cô gái ấy, thật sự thì anh yêu cô quá nên đã bị ảo giác nhiều quá rồi, phải tỉnh lại thôi.

- Em... Kelvin lên tiếng nhưng sao giọng nói anh từ bao giờ đã khản đặc đi rồi.

Sự thật thì cô đã mất và anh cũng vậy cũng không được ảo giác đến nỗi như vậy, giờ đi đâu anh cũng nhìn thấy hình ảnh của cô, vậy là sao, phải chăng anh đã yêu cô nhiều quá nên giờ hình ảnh của cô vẫn cứ xuất hiện trong anh.

- Anh sao vậy, bộ anh không nhận ra em à? Cô gái ấy vẫn nở nụ cười rất đỗi quen thuộc ấy nhìn anh.

- Minh Thư, em... Đôi mắt anh đang bị bao phủ một lớp sương thật mờ ảo nhưng lại rất đỗi quen thuộc với anh.

- Bộ anh không nhận ra em à? Cô bước đến ôm chầm lấy anh, hơi ấm rất đỗi quen thuộc từ cô phảng phất qua anh. Nó như làm cho anh tìm lại được cảm giác ấy, cái cảm giác mà anh nhớ biết bao. Muốn tìm lại biết bao.

Cô siết chặt lấy anh hơn như muốn ôm anh vào lòng mình hơn để cho cả cô lẫn anh có thể tìm lại được chút gì đó sau bao ngày xa cách.

Hơi ấm ấy anh đã từng được biết, được cảm nhận nhưng giờ thì không thể nữa rồi.

Nó làm cho anh có cảm giác nuối tiếc và da diết mãi.

Là ảo giác cũng được nhưng làm ơn hãy để anh được như vậy, một chút thôi nhưng đừng vụt tắt mãi trong anh.

Cô buông anh ra, lấy hai tay mình áp vào má anh, cái hơi ấm có chút gì đó lạnh lùng từ bàn tay cô đang truyền qua anh.

- Anh sao vậy, không nhận ra em à. Em là Minh Thư đây. Hai tay cô áp vào má anh chặt hơn.

- Mới có mấy tháng mà anh không nhận ra em à. Cô làm vẻ giận anh nhưng khuôn mặt thì vẫn tươi cười yêu nhìn anh.

- Minh Thư, không phải em... Kelvin vẫn còn ngạc nhiên, anh đã nhận ra cô.

- Em có làm sao đâu, em đã tỉnh lại rồi. Minh Thư kể lại chuyện cho anh nghe.

- Nhưng mà cô y tá nói em đã... nói đến đây anh chợt nghĩ lại câu nói của cô y tá.

“Cô ấy đã...” Câu nói chưa được nói hết câu thì cô y tá đó đã chạy lại đưa cho vị bác sĩ một xấp hồ sơ. Giờ thì anh mới nghĩ lại câu nói ấy.

Đúng rồi cô y tá chỉ nói là cô đã... vẫn chưa hết câu nà.

Nghĩ đến đây anh chợt mỉm cười cho bản thân mình, tự mỉa mai mình vẫn chưa nghe hết nghe câu mà đã vội phán đoán rằng cô đã mất.

Nhưng sự thật thì nào phải, nó như một bài học cho bản thân anh.

- Em tỉnh lại từ lúc nào vậy. Sao không gọi anh dậy. Anh vội vã hỏi cô như không để lâu hơn.

- Em tỉnh dậy từ tối qua, nhưng thấy anh ngủ ngon quá nên em đã không đánh thức. Mà sao thấy em thái độ anh như không vui vậy. Minh Thư khó hiểu nhìn anh.

- Tại lúc này anh nghe cô y tá nói là em đã... anh nghĩ là mình đã ảo giác. Vậy nên... nói tới đây cả hai người cùng cười cho cái sự ngu ngốc của anh mà đã nhầm tưởng rất nhiều điều.

- Trời ạ... em không ngờ anh như vậy đó. Minh Thư ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Nay chỉ tại cô y tá đó nói chưa hết câu câu nên anh mới nghĩ em... đến cả anh cũng không thể nào mà không cười cho bản thân mình, nói gì là cô.

Hai người cứ vậy cứ nhìn nhau rồi lại cười ngặt nghẽo.

Và ở đâu đó ngoài cánh cửa phòng lại có một cô gái cũng đang mỉm cười chúc phúc cho họ.

- Nay hai đứa đang làm gì vậy? Còn Minh Thư chẳng phải em... mọi người đều đổ ánh mắt khó hiểu nhìn về Minh Thư.

- Em có sao đâu. Chỉ tại anh ấy nói bậy đó. Minh Thư vẫn không ngớt cười.

- Tại em nghe chưa hết câu nên cứ ngỡ Minh Thư đã.

- Minh Thư cậu không sao chứ. Nhã Kỳ vội chạy đến khi thấy hình ảnh của Minh Thư.

- Mình không sao đâu. Xin lỗi thời gian qua đã để mọi người lo lắng. Minh Thư cười xòa với mọi người.

- Nhưng mà làm sao cậu biết mình ghép gan vậy. Minh Thư vẫn rất thắc mắc chuyện này.

- Mình chỉ vô tình thấy mảnh giấy đó thôi...

- Mà Diệu Hiền cô ấy sao rồi. Minh Thư vẫn rất lo lắng cho Diệu Hiền.

- Cô ấy đã ổn hơn rồi, chắc cũng vài bữa nữa cô ấy sẽ xuất viện thôi. Kelvin thở phào nhẹ nhõm nói.

- Vậy thì tốt rồi. Minh Thư cảm thấy rất nhẹ nhõm trong lòng vì dù sao cô cũng đã cứu sống được một người khác.

“Cảm ơn trời đất!” Nhã Kim và Gia Huy như nhẹ nhõm biết bao khi thấy Minh Thư vẫn khỏe mạnh.

Minh Thư và Diệu Hiền gặp nhau.

- Cậu khỏe rồi chứ.

- Cậu khỏe rồi chứ.

Vô tình hai câu nói được phát ra từ một lúc.

Chính vì sự tình cờ đó mà cả hai người nhìn nhau cười, có lẽ đây là nụ cười hiếm hoi từ trước đến nay họ dành cho nhau, và nụ cười ấy được xuất phát từ tận sâu trong lòng họ.

- Cậu khỏe chưa. Minh Thư lên tiếng hỏi trước.

- Tôi khỏe rồi, chắc ít bữa nữa sẽ xuất viện thôi. Còn cậu sao rồi. Diệu Hiền noi ánh mắt thăm cảm ơn Minh Thư, vì tất cả những gì mà Minh Thư đã làm cho mình.

- Tôi chắc cũng sắp xuất viện rồi. Minh Thư cũng mỉm cười đáp lại.

- Như vậy thì tốt rồi. Diệu Hiền thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng Minh Thư vẫn khỏe, vì nếu như Minh Thư không tỉnh lại được nữa thì có lẽ cả đời này Diệu Hiền sẽ phải sống trong sự dằn vặt đến đau lòng.

- Minh Thư, nhưng tại sao cậu lại hiến gan cho tôi. Chẳng phải lúc trước tôi đã cướp lấy người mà cậu yêu nhất đó sao. Tôi đã rất tàn nhẫn với cậu cơ mà. Diệu Hiền nói đến đây lại cảm thấy buồn, vì thật sự cô chưa bằng được một góc của Minh Thư, vậy mà Minh Thư vẫn không nghĩ đến những chuyện đó vẫn hiến gan cho cô.

- Vì tôi muốn cậu được sống, và vì tôi biết cậu yêu Kelvin nên nhất định cậu phải sống để có thể mang lại hạnh phúc cho anh ấy. Và vì tôi đã không thể mang lại hạnh phúc cho anh ấy nên tôi muốn cậu sẽ làm anh ấy hạnh phúc.

- Nhưng cậu cũng biết rằng Kelvin yêu cậu mà.

- Nhưng tôi cũng biết rằng Kelvin nợ cậu rất nhiều nên tôi không muốn anh cứ nhớ đến những nỗi dằn vặt, vậy nên tôi sẽ chấp nhận tất cả và buông tay.

- Cậu nói như vậy thì có nghĩa là cậu không yêu anh ấy, yêu mà không dám nắm lấy tay anh ấy, yêu mà không dám kéo anh ấy quay trở về bên bản thân mình, như vậy mà gọi là yêu à. Diệu Hiền nói cũng với những suy nghĩ thật sự rất thắc mắc.

- Cậu nhầm rồi, yêu không có nghĩa là cứ ở cạnh nhau, thà chia tay mà nhớ về nhau còn hơn là cứ ở cạnh nhau mà thấy thật xa vời, vậy nên tôi thà từ bỏ còn hơn phải để anh ấy sống trong cái cảnh cứ có cảm giác tội lỗi.

Nghe Minh Thư nói những đó nó càng khiến cho Diệu Hiền cảm thấy tự ti về bản thân mình, Minh Thư thật sự đã hy sinh quá nhiều vậy mà cô đã không trả ơn còn làm những chuyện tồi tệ với Minh Thư.

Cô luôn miệng nói là mình yêu Kelvin nhưng sự thật thì cô đã làm gì được cho anh, chỉ toàn đem lại cho anh biết bao nỗi buồn, còn trong khi đó Minh Thư

đã chịu đựng rất nhiều thứ để có thể đem lại hạnh phúc cho anh. Thử hỏi tình yêu của cô là thứ gì? Sao nó thật xa vời quá vậy.

- Nay em đi đâu mới về vậy. Kelvin chợt nhận thấy bóng hình của Minh Thư đang bước dần trên hành lang của bệnh viện.

- Ừ, em mới đi gặp Dịu Hiền về. Minh Thư khuôn mặt vẫn thoáng một nét gì đó khó hiểu mà đến cả bản thân cô cũng chưa thể có câu trả lời được.

- Khuôn mặt em như vậy là sao. Có lẽ anh cảm nhận được nét gì đó khác lạ trên khuôn mặt cô.

- Không có gì đâu. Cố gượng cười để anh có thể an tâm hơn. Để những lo lắng của cô anh sẽ không thể nào biết được.

- Thiệt không có gì không. Anh hỏi lại như muốn chắc hơn cho câu trả lời của mình.

- Thiệt mà. Cô vẫn cố gắng giấu anh điều gì đó.

- Dù có chuyện gì thì nhất định em phải nói với anh không được phép giấu anh nghe.

Anh bước đến khẽ ôm cô vào lòng, để có thể cảm nhận hơi ấm từ cô, để anh có thể phần nào hiểu được nguyên nhân và những suy nghĩ của cô lúc này.

“Anh à, làm sao em có thể nói việc này cho anh nghe đây, thật sự thì em cần thời gian để có thể suy nghĩ lại mọi chuyện anh à.”

Ước gì anh và em có thể mãi như vậy.

Để anh phải không rời xa em.

Nhưng đó cũng chỉ là ước.

Là giá như thôi.

Vì không ai có thể nói trước được điều gì.

Và anh với em cũng vậy.

Rồi cũng sẽ có ngày chúng ta cách xa.

Dịu Hiền cũng đã khỏe bệnh, cô chào tạm biệt Minh Thư và Kelvin chở cô về nhà anh.

- Dịu Hiền em định đi đâu mà thu dọn hành lí vậy. Kelvin chợt nhận thấy hình ảnh của Dịu Hiền đang sắp xếp đồ của mình cho vào chiếc vali.

- Đã đến lúc em phải đi rồi. Dịu Hiền nói, trong ánh mắt ấy lại có chút gì đó vui lâng lâng trong lòng.

- Em đi đâu. Kelvin khó hiểu nhìn cô.

- Em sẽ sang Pháp hoàn thành nốt khóa học còn đang dở dang bên đó.

- Nhưng còn... Kelvin định nói tiếp gì đó nhưng cô đã nói thật nhanh để có thể ngưng những dòng suy nghĩ của cô lại.

- Em hiểu những gì mà anh muốn nói lúc này, nhưng hãy để mọi chuyện dừng lại tại đây và cũng đừng nhắc đến nữa. Thật sự em rất xin lỗi anh. Xin lỗi vì những gì em đã gây ra cho anh trong suốt thời gian qua. Đôi mắt của Dịu Hiền từ lúc nào đã ngáng nước mắt. Nhưng thật lòng mà nói thì những giọt nước mắt này không còn có ý nghĩa là níu lấy anh nữa, mà những giọt nước mắt của niềm vui và sự hạnh phúc.

Đôi mắt Kelvin trông rỗng.

Cô thật là muốn cười. Đau đớn của cô, nước mắt của cô, tình yêu của cô, vẫn chẳng thấm vào đâu so với sự đổi thay chớp nhoáng của anh.

- Nếu biết mình trở về mà thấy anh trở nên thế này, thì thà em chết đi còn hơn.

Giọng nói uất ức, kèm theo tiếng nấc nghẹn tắc ở cổ họng. Nỗi đau của cô giờ không thể so sánh với bất kì thứ gì, cảm giác đau quặng trong lồng ngực rõ nét hơn bao giờ hết.

- Anh đã hết yêu em từ bao giờ? Ngược đôi mắt bị nước làm nhòe đi, Dịu Hiền hỏi anh.

- Từ khi trái tim anh hướng về cô ấy. Câu nói ấy thật nhẹ biết bao, như một cơn gió nhưng câu nói ấy hòa vào không khí và cứ vang vọng mãi trong cô.

- Anh đã chia tay để cô ấy buông tay anh ra và bước đi? Anh đã biết sự thật em chỉ còn sống được vài tháng nữa nên anh mới đồng ý kết hôn với em để em có thể hoàn thành nguyện vọng của mình. Sự thật là như vậy, em nói đúng chứ.

Kelvin cười nhạt. Em nghĩ anh chia tay Minh Thu là vì hết yêu cô ấy và chấp nhận kết hôn với em.

- Là vì anh không muốn cô ấy phải chịu thêm bất kì tổn thương nào từ anh và em nữa.

Dịu Hiền bật cười, cô ôm bụng cười ngặt nghẽo, nước mắt chảy ra mỗi lúc một nhiều.

Kelvin nhìn cô, ánh mắt lạnh tanh.

Dịu Hiền như đang cố gắng phát ra tiếng cười. Hồi lâu, cô ngược lên nhìn anh, miệng vẫn giữ cái nụ cười bán nguyệt chua chát.

- Chắc có lẽ em phải đi rồi. Ôi cha, bao nhiêu ngày tháng ở đây, em đã học được nhiều điều... như nhớ đến điều gì đó cô vội đảo mắt nhìn sang chiếc khung ảnh.

Chạm nhẹ lên khung ảnh đặt úp trên bàn, Dịu Hiền cầm nó lên, ngắm nghía. Mùa đông năm ấy thật là đẹp, đẹp đến mức có thể suốt cuộc đời này, cô không thể có được mùa đông nào đẹp như thế nữa.

Cất tấm ảnh vào vali, cô mỉm cười.

- Nên giữ lại kỷ niệm để còn nhớ chứ nhỉ?

Dị Hiền bước qua người Kelvin, thỉnh thoảng vẫn cười nhạt nhẽo như đang tự cười nhạo chính mình. Phải chăng vì nước mắt không đủ để diễn tả nỗi đau, nên cô phải dùng đến cái nụ cười vô hồn đó.

Cô quay lưng bước đi. Đã chẳng còn gì để hy vọng nữa rồi.

Bánh xe lăn chậm rãi, cô bước dần ra khỏi cửa. Muốn bước chậm để kéo dài thời gian còn được nhìn thấy căn nhà này.

Rót cuộc thì cô trở về đây là vì nguyên nhân gì. Cứ ngỡ rằng gặp cô anh sẽ hạnh phúc nhưng nào ngờ cái sự thật ấy lại phũ phàng như vậy. Và cái mà cô mang lại cho người cô yêu cũng chẳng phải nụ cười. Mà chỉ là những nỗi buồn hòa lẫn vào nước mắt. Vậy mà cô luôn miệng nói rằng cô yêu anh, thử hỏi tình yêu của cô có đáng được nâng niu và trân trọng không.

Dị Hiền, cái mà có thể làm được cho Kelvin, đáng lẽ phải là việc nhắm mắt và chết từ ba năm trước.

Thật buồn cười cái cuộc đời, trải qua bao nhiêu đau đớn để trở về bên anh, cứ nghĩ rằng anh sẽ vui và hạnh phúc khi nhìn thấy cô. Giờ mới biết, cái anh vui nhất là cô đừng nên trở lại.

Bánh xe vali đập xuống bậc cầu thang vang lên tiếng khô khốc đanh gọn, vang vọng vào tâm khảm Dị Hiền. Đã đến lúc cô phải đi rồi, kỷ niệm sẽ mãi là kỉ niệm, cho dù nó có đẹp đến mấy cũng không thể mãi mãi sống trong nó.

Tạm biệt anh.

Tạm biệt mãi nơi này.

Nơi đã mang theo rất nhiều nỗi buồn và hòa lẫn vào nước mắt.

Chấm hết rồi.

Nên hãy để mọi chuyện đặt dấu chấm tại đây, để ai cũng có thể mỉm cười thay.

Ngước nhìn lại căn nhà lần cuối, Dị Hiền thần thờ.

Chương 78

- Ể anh tiễn em. Kelvin bỗng lên tiếng.

- Em đón taxi được rồi. Dị Hiền vẫn thấy khó xử với anh.

- Như một người bạn không được sao. Kelvin đã mở lời như vậy nên cô cũng không thể nào mà từ chối được.

Và vì cô vẫn muốn được gần anh thêm một chút nữa. Để rồi rời xa nơi này, cái nơi mà cô đã chẳng thể đem lại cho anh niềm vui mà chỉ là những giọt nước mắt và nỗi buồn, tận sâu trong tim cô thật sự không muốn nhưng mà cái định mệnh ấy ai có thể nói trước bất cứ được điều gì, vậy nên hãy dừng tại đây thôi, thật sự đã đủ đau thương rồi.

Kelvin đóng lại một cách nặng nề rồi tiến lại chiếc xe và mở cánh cửa xe cho cô.

Nhưng dù sao thì thời quay trở về nơi này cô đã học được rất nhiều trong cuộc sống này.

Nếu như biết trước được chữ ngờ ấy thì có lẽ cô cũng đã không quay trở về nơi này để cho bản thân cô sẽ không phải đau khổ như vậy, và anh cũng sẽ không phải rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay.

Cứ ngỡ rằng anh vẫn sẽ yêu cô, vẫn sẽ nhớ đến cô nhưng cái chữ “ngờ” ấy thật sự rất đau lòng và tiếc nuối thay.

Giờ thì anh đã hiểu cái cảm giác mà tự tay mình phải ném đi cái tình yêu đẹp đẽ trong ký ức, vì sự thật trước mắt đã làm anh không còn lý do nào để giữ lại nó.

Nhưng anh vẫn vui, vẫn hạnh phúc, vẫn mỉm cười vì dù sao trong quá khứ anh và cô đã từng yêu thương nhau rất sâu đậm. Và nó cũng đã từng tồn tại chữ “yêu” ấy một cách thật sự.

Ngồi trên xe cả hai đều im lặng không nói lời nào, vì cả hai đều muốn dành những giây phút cuối cùng này để nhớ về mọi chuyện vui buồn ở một thời quá khứ.

- Hoàng Nam, anh có hiểu tất cả những gì em làm là vì cái gì? Tiếng nói của Dịu Hiền hòa lẫn vào cái không khí im lặng đó.

- Đương nhiên anh hiểu. Nhưng quả thật thì anh không hề muốn những điều đó, và vì anh vẫn muốn em là Dịu Hiền của trước đây. Kelvin cười. Nụ cười không thật.

- Anh không hề muốn? Em đã làm bao nhiêu việc vì anh như thế, và giờ thì anh nói anh không muốn. Dịu Hiền nghiêng đầu nhìn anh, cười chua chát, nước mắt không mờ mà tràn ra khỏi mi mắt.

- Nên giờ anh mới phải chấm dứt điều đó. Cảm ơn em về việc em đã không chết. Cảm ơn em về việc em vẫn còn yêu anh, vẫn nhớ tới anh mà chịu khổ cực quay về bên anh.

- Nhưng nếu biết em về đây mà trở nên thế này, thì anh thà chấp nhận mất em ngay từ ngày ấy của ba năm trước. Tuy không muốn nói với cô những lời này nhưng dẫu sao thì anh cũng phải nói để cho cả hai có thể hiểu nhau hơn để rồi ngày mai họ bắt đầu một mối quan hệ mới, một con người mới và một bản thân mới.

Và cuộc nói chuyện này cũng nên dừng lại tại đây thôi. Bởi những âm thanh náo nhiệt của sân bay cũng chợt ùa đến, đồng nghĩa với việc Dị Hiền cũng phải đi rồi.

Chiếc xe dừng lại anh bước xuống mở cốp xe và xách vali cho cô.

Cả hai cùng bước vào trong.

- Sang bên đó nhớ điện thoại cho anh biết chừng nghe.

- Em biết rồi. Dị Hiền nở nụ cười nhìn anh. Nụ cười ấy như một lời chia tay.

- Nhất định phải học thật tốt rồi phụ giúp gia đình nữa, mà em nhớ đi khám định kì nữa, Kelvin xem ra vẫn còn rất nhiều điều muốn nhắc nhở cô.

- Em biết rồi, mà em có còn con nít nữa đâu mà anh nhắc nhiều thế. Mà đây cũng đâu phải là lần đầu tiên em sang nước ngoài đâu. Dị Hiền vẫn nụ cười có chút tinh nghịch ấy nhìn anh.

- Kelvin...

- Ừ, vậy anh không nói nữa. Anh cũng không biết sao mình nhắc nhở cô nhiều như vậy, và anh thừa biết rằng cô dù đi đâu thì cũng có thể sớm thích nghi với điều kiện sống ở đó.

- Cho em ôm anh một cái được không. Với tư cách là một người bạn.

- Được thôi. Kể từ cái ôm này chúng ta sẽ là bạn, bạn tốt của nhau. Kelvin nở nụ cười hạnh phúc và mãn nguyện nhìn cô. Và cũng kể từ lúc cô về nước đến bây giờ thì đây là nụ cười hạnh phúc và chân thật nhất từ tận sâu trong tim mình anh dành cho cô.

Nụ cười này cũng đã từng thuộc về cô những đã là của ba năm trước. Và giờ thì nụ cười ấy dành cho nhau như hai người bạn.

Nói rồi anh dang rộng vòng tay mình ra và bước đến khẽ ôm cô vào lòng. Cả hai cùng nở nụ cười mãn nguyện.

Và câu chuyện tình yêu ấy chấm dứt tại đây.

- Tạm biệt. Dị Hiền đưa tay lên chào tạm biệt anh.

Quay người bước đi cô thâm mỉm cười trong lòng, vì giờ đây cô có thể làm một việc là bước đi để anh được hạnh phúc.

- Dị Hiền, tiếng gọi thất thanh ấy được phát ra từ một cô gái đang bước chạy đến chỗ của Kelvin.

Nghe được tiếng gọi ấy Dị Hiền quay lại và hình ảnh của Nhã Kỳ và Thiên Bảo nhanh chóng đập vào mắt cô.

- Nhã Kỳ.

- Sao đi mà không nói một lời nào vậy. Nhã Kỳ làm bộ giận vì mọi người ở đây đều đã không còn ghét Dị Hiền nữa rồi, mà họ đã xem cô là bạn từ cái ngày mà cô đòi hủy đám cưới với Kelvin. Vì họ đều hiểu và đều có thể dễ dàng đồng cảm với cô.

- Mình chỉ đi học thôi mà.

- Sang đó học tốt, nhớ về đây chơi nghe. Nhã Kỳ và Thiên Bảo cũng có phần hơi buồn.

- Ừ, nhất định rồi. Nói rồi Dị Hiền bước đến ôm Nhã Kỳ vào lòng như một lời từ biệt.

Trong lòng cô thâm cảm ơn mọi người vì dù sao thì lần này về đây cô đã được học rất nhiều điều, cũng đã ngộ nhận ra được rất nhiều điều, và cũng đã quen được rất nhiều người bạn tốt.

- Mình đi đây. Tạm biệt mọi người. Dị Hiền đảo mắt nhìn tất cả mọi người, xem như đây là lần cuối cùng cô được gặp lại họ, vì sau này có gặp lại được hay không, ai mà nói trước được điều gì.

Dị Hiền vội quay bước đi để sẽ không phải luyện tiếc thêm nơi này.

“Hoàng Nam à, cuối cùng thì em cũng có thể làm được một việc vì anh. Đó là buông tay và bước đi. Cũng vì em trở về đây nên anh mới không được hạnh phúc, vậy nên em sẽ bước đi để có thể làm lại từ đầu. Vậy nên nhất định anh sẽ phải sống thật tốt nhé. Tạm biệt anh, người em đã biết, đã từng nhớ, đã từng yêu. Và bây giờ sẽ phải chôn chặt trong trái tim mình và quên dần nó đi.”

Cùng lúc này đây màn hình hiển thị một tin nhắn mới trên điện thoại Minh Thư, cô nhanh chóng mở ra xem.

“Minh Thư à, cậu và anh Nam nhất định phải sống hạnh phúc nhé. Tạm biệt” là tin nhắn của Dị Hiền gửi cho Minh Thư.

Lại một người nữa ra đi.

- Minh Thư, em ăn nhiều vào. Dị Hiền vừa nói vừa gấp thức ăn cho Minh Thư.

- Em biết rồi. Minh Thư mỉm cười nhìn mọi người.

Chắc cũng đã rất lâu rồi mọi người chưa ăn với nhau được bữa cơm vui vẻ như vậy. Cuối cùng thì sau bao khó khăn và khó khăn thì mọi chuyện cũng đã có thể quay về được quỹ đạo của nó nhưng liệu cái quỹ đạo ấy có bị xáo trộn lên một lần nữa không thì không ai có thể nói trước được điều gì.

Trên con đường của buổi đêm lại có hai bóng dáng rất đỗi quen thuộc đang đi dạo cùng nhau, ai cũng mang trong mình rất nhiều nỗi niềm mà rất khó diễn tả cho đối phương hiểu được.

- Minh Thư sao em lại đồng ý ghép gan cho Dị Hiền. Kelvin đặt ra câu hỏi mà câu hỏi này đã dẫn vật anh trong suốt thời gian qua.

- Chỉ là em muốn cứu sống thêm một người, nếu như đặt trường hợp của em vào cô ấy thì em vẫn hy vọng rằng có ai đó sẽ mang lại cho mình một cơ hội sống nữa nên em muốn cứu sống lấy một sinh mạng nữa.

- Nhưng Dịu Hiền đã gây ra cho em rất nhiều rắc rối.

- Em biết chứ, nhưng mà em cũng hiểu được nguyên nhân của những rắc rối đó, nên em có thể cảm thông cho cô ấy, bởi ai mà không đau lòng, không oán trách khi bao năm xa cách quay về thấy người mình yêu đã dành trọn trái tim mình cho một người khác.

- Minh Thư cảm ơn em, cảm ơn vì em đã tỉnh lại, đã quay trở về cạnh anh, nếu như em không tỉnh lại thì quả thật anh không biết phải như thế nào.

Khẽ bước đến ôm lấy cô vào lòng, tham lam hít lấy những mùi thơm cuốn hút từ cô, anh dựa vào vai cô và thì thầm những lời nói từ tận sâu trong tim mình với cô. Như chỉ muốn mỗi mình cô nghe thấy thôi, chỉ mình cô thôi.

“Kelvin à, nếu như chúng ta tạm xa nhau một thời gian dài thì anh có còn yêu em nhiều như em yêu anh không, hay là anh sẽ quên em và yêu một người con gái khác.”

Minh Thư nói chưa từng được anh công, anh nghe thế, mỉm cười cúi xuống ngoan ngoãn cho cô leo lên lưng, nhưng lại luôn miệng nhắc nhở cô ở đằng sau không được chảy nước dãi lên vai anh.

Đáp lại anh chỉ là thái độ vui vẻ mỉm cười đầy ẩn ý của cô.

Cô một tay vòng ôm lấy anh, đầu ngả sang một bên, tay kia nghịch nghịch tóc anh.

Giá mà ngay lúc này, thời gian ngưng đọng lại để cô mãi được ôm anh, mãi được ở bên anh, mãi được yêu thương anh.

Giá mà con đường mọc dài ra, tốt nhất là mãi mãi không nên thấy đích, để anh có thể công cô, đi suốt con đường, không vì bất kì điều gì mà thả cô xuống.

Giá mà...

- Minh Thư.

- Minh Thư, về đến nhà rồi này!

Minh Thư giật mình mở mắt, thấy trước mặt mình, công của khu chung cư đang hiện ra trước mắt cô. Còn mình vẫn đang gục trên vai anh.

- Em đã ngủ sao? Cô dụi mắt.

- Chứ còn gì nữa, trong khi anh công em lết bộ cực khổ suốt mấy cây số, thì em ngon lành ngủ trên lưng anh. Mà trong lúc em ngủ, anh có thấy vai lạnh lạnh, có phải em chảy dãi ra không thế?

- Tin em cần anh không? Cô nheo mắt.

Anh cười.

- Thôi xuống đi, lưng anh tê rồi đây này.
- Không xuống! Cô ôm chặt lấy cổ anh, làm bộ nhắm mắt.
- Ngủ trên lưng anh rất là êm, em muốn ngủ thêm chút nữa.
- Anh chết giấc ra đây giờ đây này, có xuống không!
- Không là không! Cô vẫn làm nũng nhưng rồi lại tự động trèo xuống mặt dù cô vẫn còn lưu luyến cái cảm giác khi được anh cõng trên lưng.
- Em vào ngủ ngon nhé. Anh mỉm cười yêu nhìn cô, ánh mắt vẫn chưa muốn xa cô. Thật sự không hề muốn.

Gió bắt đầu gai gai lạnh, Minh Thư nhìn anh, ánh nhìn bị bóng tối phủ lấp, nhưng vẫn ánh lên vẻ buồn bã.

Cô tiến đến gần, dùng hai tay kéo khuôn mặt anh cúi gần.

Hôn anh.

Lần đầu tiên cô chủ động hôn anh.

Có phải anh đã yêu em quá nhiều?

Trong khi em chưa làm gì cho anh cả.

Có phải em đã sai?

Cô nhẹ nhàng hôn anh, đôi môi mềm ngọt lịm, ấm áp giữa trời xuân. Kelvin phút đầu ngỡ ngàng, sau đó cùng hòa vào nụ hôn của cô, nụ hôn cháy bỏng đẹp đẽ. Môi anh miết lên môi cô, trong nụ hôn như rạo rục chảy về những kỷ niệm đẹp đẽ, những nụ cười và cả nước mắt.

Thật sự giây phút này rất giống với cái cảnh hai người chia tay trước đó. Liệu vòng quay ấy có được lặp lại nữa không.

Hai đôi môi buông nhau ra, cảm giác vị ngọt nơi khóe môi vẫn còn đọng lại trên đó, cả hai vẫn còn nuối tiếc và luyến tiếc rất nhiều.

- Em vào trong đi. Mặc dù không muốn xa nhau nhưng Kelvin cũng phải bảo cô vào trong ngủ thôi.

- Em biết rồi, anh ngủ ngon. Cô đưa tay lên chào tạm biệt anh. Đôi mắt đã bắt đầu nhòe đi từ lúc nào đó hay do trời tối nên Kelvin không thể nhận ra được điều đó.

- Em vào trong trước đi, anh sẽ đứng phía sau dõi theo em, khi nào anh thấy em thật sự đã vô trong thì anh sẽ về. Anh cũng mỉm cười, nụ cười yêu nhìn cô.

Cô cũng không muốn đôi co với anh nữa, nên cô đành quay bước và bước đi.

Từng bước chân thật nhẹ và khoảng cách của bước chân ấy rất ngắn vì cô muốn có thêm được một khoảng thời gian để anh có thể nhìn thấy và dõi theo cô. Vì thật sự cô rất cần được anh chở che.

Thình thoảng cô vẫn quay mặt lại nhìn lấy hình ảnh của anh đang giơ tay lên vẫy chào cô. Điều đó lại làm cho cô cảm thấy thật luyến tiếc.

“Kelvin à, đã đến lúc em phải đi thôi, nhất định anh sẽ sống thật tốt nhé, ở một nơi nào đó em sẽ mãi quan tâm và dõi theo đến anh. Cũng giống như việc anh luôn quan tâm chăm sóc đến em vậy. Tạm biệt.”